

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 3/2018

Cena \$ 2.50

MARCH 2018

Devět křížů u Domašova

V minulém čísle Hlasu národa jsme psali o křížích a Božích mukách, které jsou rozesety po celé naší vlasti jako znamení zbožnosti věřícího lidu. Dnes se chceme zastavit u zvláštní skupiny křížů, kterým se říká „smírčí kříže“. Ty přispívaly ke smíru duše nešťastníka s násilníkem, či vraha s rodinou zemřelého. Patří mezi ně také kříže postavené na památku nešťastných událostí, při kterých zahynul člověk. Na Českomoravské vysočině v oblasti Jihlavy, Pelhřimova a Havlíčkova Brodu je takových historických smírčích křížů dodnes evidováno na dvě stě. S podobnými novodobými kříži se dnes setkáváme u silnic a dálnic, kde při dopravním neštěstí někdo přišel o život.

Jedním z nejznámějších míst je Devět křížů u Domašova, asi 25 kilometrů západně od Brna, při dálnici do Prahy. Legenda o Devíti křížích vypráví následující. Psal se rok 1539. Domašovskými lesy projížděl na koni uherský obchodník, koňský handlíř. Když se ocitnul na místě, kde dnes stojí devět křížů, ozvala se rána z pistole a handlíř náhle spadl z koně. Byl postřelen do nohy. Z okolního lesa vyběhla loupeživá horda s ukrutným výrazem ve tváři. Jen díky tomu, že se pocestný nevzpouzel a prosil o milost, byl ušetřen. Dostal jen ránu do hlavy, po níž upadl do bezvědomí. Takto ho našel večer sedlák, který se vracel z trhu ve Velké Bíteši. Naložil raněného handlíře na povoz a odvezl ho na svůj statek do Lesní Hluboké, kde žil se svou dcerou. Ta pak handlíře ošetřovala několik týdnů, dokud mu nebylo lépe. Sedlák brzy poznal, že se mezi jeho dcerou a raněným mužem vytvořil citový vztah. On ale o chudého ženicha nestál a tak se ho snažil co nejdříve vystrnadit z domu. Uherský obchodník nakonec musel odejít, ale byl odhodlán vrátit se s dostatečným množstvím peněz, které by jeho budoucího tchána mohly ohmáčket. Rozloučil se v slzách se svou milou a slibili si lásku až za hrob.

Za několik měsíců se koňský handlíř vracel zpět do Lesní Hluboké. Prodal

svůj dům v Uhrách, podařilo se mu uskutečnit pár dobrých obchodů a tak měl dost peněz na to, aby mohl požádat o ruku své lásky. Projížděl Domašovem a na chvíli se zastavil občerstvit se v místním hostinci. Tam ho zasáhla zdrcující zpráva - za dva dny se bude jeho dívka vdávat. Její otec vyjednal sňatek s bohatým mladíkem z Velké Bíteše. Uherský obchodník to cítil jako velkou nespravedlnost a rozhodl se jednat. Nabídl místnímu myslivci celé své jmění, když mu pomůže uskutečnit krvavý plán. Až půjde svatební průvod z kostela ve Velké Bíteši na nevěstin statek k oslavám a hodování, počíhají si na něj oba na místě, kde byl handlíř před rokem přepaden. Všechny zabijí, jen nevěsta musí zůstat na živu, aby si ji mohl vzít za manželku.

Jak se domluvili, tak se stalo. Nic netušící průvod s nevěstou, ženichem a pěti příbuznými se ubíral pomalu pěšinou Domašovskými lesy. Hajný a handlíř z Uher měli čtyři pušky a šest pistolí, aby nemuseli znova nabíjet a neztráceli tak drahocenný čas. Když byli svatebčané od nich vzdáleni už jen asi třicet metrů, začala palba. První dvě rány mířily přesně do hlavy nevěstina otce a hrudníku ženichovy matky. Nastal zmatek a křik, zazněly další výstřely, vše je zahaleno kouřem z palných zbraní. Oba střílejí, dokud hlasy svatebčanů neutichnou. Po chvíli, až se rozplyne dým výstřelů a klesne prach zvířené pěšiny, vidí oba nešťastníci sedm krvavých těl. Hruža a vztek popadly handlíře, když uviděl s prostřelenou hlavou také svou vyvolenou. Začal proklínat Boha a pak se otočil na svého pomocníka, který zřejmě nevěstu zasáhl. Zamířil na něj a vystřelil. Myslivec se skácel mrtev k zemi. Vrah potom pokleká ke své nevěstě. Zvedne její hlavu levou dlaní a pravou rukou otočí pistoli ke svému srdci. Bezmocně zmáčkne spoušť.

Pověst dále vypráví, že všech devět zúčastněných bylo na místě, kde se tragédie odehrála, také pochováno. Podle některých vyprávění se rok po

Smírčí kříž v Lipici na okrese Pelhřimov je vytesán na žulové desce. Pod jeho rameny je vlevo řeznická sekera, vpravo houska. Kámen připomíná rvačku pekaře Václava Kafky a řezníka, který pekaře na návsi zabil. Dodnes je tam čitelný nápis: VACLAV KAFKA ZABIT KAMENEM a letopočet 1566.

krvavé svatbě začal v okolí objevovat přízrak nevěsty, který se zjevoval všem, kdo měli cokoli společného s nějakou svatbou. Nad hroby obětí bylo vztyčeno devět křížů. Nevěsta leží uprostřed a po stranách jsou oba ženiši. Kříž levý často uhnívá a musí být obnovován. Pověst praví, že na tomto místě leží vrah, a proto kříž uhnívá. Kříže zde nechali postavit benediktini z rajhradského kláštera, do jejichž majetku spadl jak nedaleký Domašov, tak sousední Ostrovačice, kde byla později zbudována letní prelatura. Kříže se obvykle obnovují každých sto let. Naposledy bylo 9 křížů obnoveno a slavnostně posvěceno 18. září 1887 rajhradským opatem Benediktem Korčianem. Slavnosti se zúčastnilo mnoho tisíc lidí a velká řada procesí z celého okolí, dokonce až z Brna. Údajně se bílá postava nevěsty zjevuje dodnes, často i řidičům na nedaleké dálnici D1 z Brna do Prahy. Úsek u devíti křížů bývá místem častých dopravních nehod. Zřejmě to ale nemá na svědomí záhadné „zjevení“.

Podle: <https://bystron.blog.idnes.cz>

Obrázek na titulní straně:
Devět křížů, na prostředním je tělo Krista

Pán Ježíš na kříži

*Rozjímání prostého řeholního bratra, který říkával,
že kříž je jeho jedinou modlitební knihou:*

Nejprve se dívám Kristu Pánu na ruce a myslím na to, kolik všeho dobrého vykonaly - Ježíš je vkládal na nemocné, laskal jimi děti a žehnal. Jairovu dcerušku vzal za ruku, když ji vzkřísil, při rozmnožení chleba držel v rukou chléb a žehnal jej, a tak dále. Pak znovu pohlédnu na probodené ruce. To je odpověď hříšného člověka na lásku mého Pána! Když tak rozvažuji a rozjímám, vstupuje mi do srdce vděk a dík za jeho dobrodiní, láska za jeho obětavou lásku, lítost nad mými hříchy, odevzdanost nejdražšímu Vykupiteli. To všechno mu říkám od srdce upřímně.

Mám-li více času, pohlédnu též na nohy. Nosily Pána ke břehu jezera na kázání, k tiché modlitbě, k celníkům a hříšníkům, do pouště, na horu Proměnění, na Olivovou horu, na Golgotu. Všechno pro nás, pro mne! A teď jsou probodeny. To mi zase rozdírá srdce a já o tom mluvím s Ježíšem.

Mám-li ještě více času, pohlédnu též na svatou hlavu. Z úst přicházela samá svatá slova a pravdy, z nichž žiji. Z těchto úst vyšla modlitba Otčenáše, kterou se modlí všichni křesťané. V této hlavě žily nejsvětější myšlenky. Nyní je hlava korunována trním a ústa v žízni jsou bolestně otevřená. Hluboce dojat mluvím s Ježíšem. Děkuji mu, chválím ho, nabízím mu své srdce a prosím jej, aby je zcela naplnil svou láskou.

Nakonec se dívám na ránu v boku mého Pána. Tam je jeho srdce. Rozjímám, co se asi v jeho srdci dalo, když volil své první učedníky, když kázal na hoře, když poznal, že lidé ho nepřijali, když se Otcí nabídl za smírnou oběť, když při poslední večeři podával učedníkům své tělo a krev. A nyní je to srdce probodeno pro naše hříchy. Jsem pln smutku nad zatvrzelostí hříšníků, pln vděčnosti nad slitovnou boží láskou a pln blaženosti, že mám Pána, který mě tolik miluje. To vše mu potom říkám v modlitbě a umiňuji si, že mu v budoucnu budu sloužit ještě horlivěji.

*Klemens Tilmann
Duchovní rozhovor*

Hořké muky Pána svého v duši zbožně rozjímám,
dojat láskou kříže jeho na své hříchy vzpomínám.
Spasitel můj, Pán a Bůh, splácí všeho světa dluh.
Líbám již svatý kříž, na němž umřel Pán Ježíš.

Ach, kdo sečte všechny rány, které nese na těle,
v ruce jsou mu hřeby vklány, hloží bodá na čele;
za nás v mukách umírá, tak nám nebe otvírá.
Líbám již svatý kříž, na němž umřel Pán Ježíš.

Co se jemu naposmívá, jak se rouhá lidský hněv,
proudem lásky v zem když splývá z kříže jeho svatá krev;
viny světa shlazuje, cenou naší spásy je.
Líbám již svatý kříž, na němž umřel Pán Ježíš.

Maria, ty máti čistá, pro svých sedm bolestí
usmíř v nebi Pána Krista, k němu rač nás přivést!
V ochranu nás tobě dal, prve nežli dokonal.
Líbám již svatý kříž, na němž umřel Pán Ježíš.

Kancionál píseň č. 304

LITURGICKÁ ČTENÍ

5. neděle postní - 18. března 2018

1. ČTENÍ - Jer 31, 31-34

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Hle, blíží se dni - praví Hospodin - kdy sjednám s Izraelovým a Judovým domem novou smlouvu: ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal s jejich otci, když jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; smlouva, kterou zrušili, ačkoli já jsem byl jejich pánem - praví Hospodin. Taková bude smlouva, kterou sjednám s Izraelovým domem po těch dnech - praví Hospodin: Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíšu jim ho do srdce, budu jim Bohem a oni budou mým lidem! Nebude již učit druh druhá, bratr bratra: „Poznej Hospodina!“ Nebot' mě poznají všichni od nejmenšího do největšího - praví Hospodin. Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hřích už nevzpomenu.

2. ČTENÍ - Žid 5, 7-9

Čtení z listu Židům.

Bratři! Kristus v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu. Ačkoli to byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokončil své dílo, stal se příčinou věčné spásy pro všechny, kteří ho poslouchají.

EVANGELIUM - Jan 12, 20-33

Slova svatého evangelia podle Jana.

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátých zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zmo nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahrne poctou. Nyní je moje duše rozechvěna. Co mám říci? Otče, vysvobď mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“ Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahřmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl.“ Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.“ Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrti zemře.

Květná neděle - 25. března 2018

1. ČTENÍ - Iz 50, 4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já

se nezdřáhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své lice těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vim, že nebudu zahanben.

2. ČTENÍ - Flp 2, 6-16

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

EVANGELIUM - PAŠIJE Mk 14, 26 - 15, 47

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Marka.

Když bylo po večeři, vyšel Ježíš s učedníky na Olivovou horu. Ježíš jim řekl: „Všichni se pohoršíte, neboť je psáno: 'Budu bit pastýře, a ovce se rozprchnou.' Ale po mém vzkříšení vás předejdu do Galileje.“ Petr mu na to řekl: „I kdyby se všichni pohoršili, já ne!“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, že ty dnes, této noci, dříve než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ Ale on ještě rozhodněji tvrdil: „I kdybych měl s tebou jít na smrt, nezapřu tě!“ Stejně tak mluvili všichni. Přišli k venkovskému dvorci zvanému Getsemany. Ježíš řekl učedníkům: „Posed'te tady, až se pomodlím.“ A vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana. Pak se ho zmocnila hrůza a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!“ Trochu pooděšel, padl na zem a modlil se, aby ho, jestliže je to možné, minula ta hodina. Řekl: „Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mě tento kalich! Avšak ne co já chci, ale co ty chceš.“ Potom se vrátil a našel je jak spí. Řekl Petrovi: „Šimone, spíš? To jsi nemohl ani jednu hodinu bdít? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.“ A zas odešel a modlil se stejnými slovy. Znovu se vrátil a našel je, jak spí, protože se jim unavou zavíraly oči, takže nevěděli, co by mu odpověděli. Přišel potřetí a řekl jim: „Ještě spíte a odpočíváte? - Už dost! Přišla ta hodina: teď bude Syn člověka vydán do rukou hříšníků. Vstaňte, pojďme! Hle, je tady můj zrádce.“ Když ještě mluvil, hned se objevil Jidáš, jeden ze Dvanácti, a s ním celý houf s meči a kyji, jak je poslali velekněží, učitelé Zákona a starší. Jeho zrádce s nimi smluvil znamení: „Koho políbím, ten to je; toho se chopte a obezřetně ho odveďte!“ A když Jidáš přišel, hned přistoupil k Ježíšovi a řekl: „Mistře“ a políbil ho. Oni pak vztáhli ruce na Ježíše a zmocnili se ho. Jeden z okolostojících však vytasil meč, udeřil veleknězova služebníka a uťal mu ucho. Ježíš jim řekl: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji, abyste mě zatkli. Býval jsem den co den u vás v chrámě a učil, a nezmocnili jste se mě. Nuže, ať se splní výroky Písma!“ Tu ho všichni opustili a utekli. Jeden jinoch šel za ním, měl pouze lněné plátno přehozené přes holé tělo. I toho se chtěli zmocnit, ale on jim nechal plátno v rukou a utekl nahý. Ježíše odvedli k veleknězi. Tam se shromáždili všichni velekněží, starší a učitelé Zákona. Petr šel zpovzdálí za ním až dovnitř do veleknězova dvora: sedl si mezi služebníky k ohni a ohřívával se. Velekněží a celá velerada hledali nějaké svědectví proti Ježíšovi, aby ho mohli odsoudit k smrti, ale nenacházeli. Mnozí sice proti němu lživě vypovídali, ale jejich výpovědi nebyly shodné. Někteří pak vystoupili a lživě proti němu vypovídali: „My jsme ho slyšeli, jak říkal: Já zbořím tento chrám, udělaný rukama, a ve třech dnech vystavím jiný, rukama neudělaný.“ Ale ani v této věci nebylo jejich svědectví shodné. Tu povstal velekněz, postavil se doprostřed a zeptal se Ježíše: „Nic neodpovíáš

na to, co tito lidé proti tobě vypovídají?“ On však mlčel a vůbec nic neodpověděl. Velekněz se ho znovu zeptal: „Ty jsi Mesiáš, syn Požehnaného?“ Ježíš odpověděl: „Tys to řekl. A uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích.“ Tu roztrhl velekněz své roucho a prohlásil: „Nač ještě potřebujeme svědky? Právě jste slyšeli rouhání. Co o tom soudíte?“ Oni všichni prohlásili, že je hoden smrti. Někteří začali na něho plivat, zahalovali mu tvář, tloukli ho pěstmi a říkali mu: „Ukaž, že jsi prorok!“ Také služebníci se do něho pustili a bili ho. Petr byl dole na dvoře a přišla tam také jedna z veleknězových služek. Když uviděla Petra, jak se ohřívá, podívala se na něj a řekla: „Ty jsi také byl s tím nazaretským Ježíšem!“ Ale on to zapřel: „Nevím ani nerozumím, co povidáš.“ Pak šel ven k prostranství u brány. A kohout zakokrhál. Ta služka tam Petra uviděla a hned zase začala říkat lidem, kteří tam stáli: „To je jeden z nich.“ Ale on opět zapíral. Za chvíli zase řekli Petrovi ti, kteří tam stáli: „Opravdu, patříš k nim, vždyť jsi přece Galilejec.“

On se však začal zaklínat a přísahat. „Neznám toho člověka, o kterém mluvíte!“ A hned zakokrhál kohout podruhé. Tu si Petr vzpomněl na slovo, které mu Ježíš řekl: „Než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A propukl v pláč. Hned zrána veleknězi se staršími a učiteli Zákona, to je celá velerada, vynesli rozhodnutí, dali Ježíše v poutech odvést a vydali ho Pilátovi. Pilát se ho otázel: „Ty jsi židovský král?“

On mu odpověděl: „Ty to říkáš.“ Veleknězi proti němu přednesli mnoho žalob. Pilát se ho znovu zeptal: „Nic neodpovídáš? Hleď, co všechno na tebe žalují!“ Ježíš však už vůbec nic neodpověděl, až se Pilát divil. O svátcích jim vladař propouštěl vězně, o kterého požádali. Právě byl ve vězení jistý Barabáš ještě s jinými vzbouřenci, protože se při vzpouře dopustili vraždy. Lid přišel nahoru a začal Piláta prosit o to, co pro ně vždycky dělával. Pilát jim na to řekl: „Chcete, abych vám propustil židovského krále?“ Věděl totiž, že ho veleknězi vydali z nenávisti. Veleknězi však poštvali lid, ať jim raději propustí Barabáše. Pilát se jich znovu zeptal: „Co tedy mám udělat s tím, kterému říkáte židovský král?“ Oni začali křičet: „Ukřižuj ho!“

Pilát jim namítl: „Ale co udělal špatného?“ Oni však křičeli ještě víc: „Ukřižuj ho!“ Pilát chtěl lidu vyhovět, proto jim propustil Barabáše. Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vojáci ho odvedli dovnitř dvora, to je do vládní budovy, a svolali celou četou. Oblékli mu rudý plášť, upletli trnovou korunu a nasadili mu ji. Pak ho začali pozdravovat: „Buď zdrav, židovský králi!“ Bili ho rákosovou holí po hlavě, plivali na něj, klekali na kolena a holdovali mu. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu rudý plášť, oblékli mu zase jeho šaty a vyvedli ho, aby ho ukřižovali. Jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole a šel kolem - otce Alexandrova a Rufova - přinutili, aby nesl jeho kříž. Přivedli ho na místo, kterému se říkalo Golgota, což znamená v překladu Lebka. Dávali mu víno s přimíchanou myrhou, ale on ho nepřijal. Přibíli ho na kříž a rozdělili si jeho šaty: losováním o nich rozhodli, co si kdo má vzít. Bylo devět hodin dopoledne, když ho ukřižovali. Jeho provinění hlásal nápis: „Židovský král.“ Zároveň s ním ukřižovali dva zločince, jednoho po jeho pravici, druhého po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili, potřásali hlavou a říkali: „Hleďme, chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět! Zachraň sám sebe a sestup z kříže!“

Stejně tak se mu mezi sebou posmívali i veleknězi a učitelé Zákona a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Mesiáš, izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, abychom to viděli a uvěřili!“ Tupili ho i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Když bylo dvanáct hodin, nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Ve tři hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eloi, Eloi, lema sabachthani?“, to je v překladu: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo stáli kolem, řekli: „Hleďte, volá Eliáš!“ Jeden z nich odběhl, namočil houbu do octa, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít; říkal přitom: „Počkejte, chceme vidět, zdali ho Eliáš přijde

sejmout!“ Ježíš však vydal mocný hlas a vydechl naposled.

(Chvilé tiché modlitby vkleče.)

Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů. Když setník, který stál při tom naproti němu, uviděl, že tak - vydechl naposled, prohlásil: „Tento člověk byl opravdu Syn Boží!“ Zpovzdálí také přihlížely některé ženy, mezi nimi Marie Magdalská, Marie, matka Jakuba Mladšího i Josefa, a Salome. Ty ho následovaly a sloužily mu už tehdy, když působil v Galileji - i mnoho jiných, které spolu s ním přišly do Jeruzaléma. Mezitím už nastal večer. Protože byl den příprav před sobotním svátkem, přišel vážený člen velerady Josef z Arimatie, který sám také očekával Boží království, a odvážně šel k Pilátovi a vyžádal si Ježíšovo tělo. Pilát se podivil, že by už zemřel. Dal si proto zavolat setníka a ptal se ho, zdali je už mrtev. Když mu to setník potvrdil, daroval Josefovi mrtvé tělo. Ten koupil lněné plátno, šňal tělo, zavinul ho do plátna a uložil do hrobky, která byla vytesaná ve skále, a před vchod do hrobky přivalil kámen. Marie Magdalská a Marie, matka Josefova, se dívaly, kam byl Ježíš položen.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 1. dubna 2018

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a.37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, udalo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 5, 6b-8

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Nevíte, že kousek kvasu prokvasí celé těsto? Odstraňte ten starý kvas, aby se z vás stalo nové těsto. Jste totiž jako nekvašený chléb. Vždyť náš velikonoční beránek - Kristus - je už obětován. Proto slavme svátky ne se starým kvasem, ani s kvasem, který znamená špatnost a nešlechtnost, ale s nekvašenými chleby, to je: s upřímností a životem podle pravdy.

EVANGELIUM - Jan 20, 1-10

Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdně přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevěšel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 28. února 2018

Politické události

Babiš dostal od Zemana neomezenou dobu na jednání o nové vládě

Prezident Miloš Zeman časově neomezí premiéra v demisi Andreje Babiše (ANO) při druhém pokusu o sestavení vlády. Babiš to řekl novinářům po přibližně dvouhodinové večeři se Zemanem na zámku v Lánech. Zeman také nebude od Babiše předem chtít 101 podpisů od poslanců, kteří vládu podpoří. Očekává však, že kabinet získá hlasy většiny poslanců přítomných ve Sněmovně, uvedl Babiš. Zeman a Babiš se shodli, že se budou scházet pravidelně jednou měsíčně.

Představitelé hnutí ANO se od podání demise setkali kvůli jednání o vládě s protějšky z ODS, KSČM, ČSSD, KDU-ČSL nebo SPD. Jejich rozhovory se zpravidla týkaly hledání programových průniků jednotlivých stran. Žádné závěry, které by jasně ukazovaly, jak bude vypadat Babišův druhý kabinet zatím ze schůzek nevzešly.

Babiš s prezidentem hovořili také o zahraničněpolitické orientaci České republiky. Babiš po schůzce zdůraznil, že Česko se jednoznačně hlásí ke svému členství v NATO a EU. "Jsme pevnou součástí EU a NATO a chceme skutečně hrát podstatně významnější roli než v minulosti," řekl premiér v demisi.

ČSSD povede Hamáček, sjezd ho pověřil jednáním s ANO

Čtyři měsíce po neúspěchu ve sněmovních volbách Čes-

ká strana sociálně demokratická (ČSSD) zvolila svým novým předsedou dosavadního místopředsedu Jana Hamáčka. Jeho statutárním zástupcem se stal kritik dosavadního vedení Jiří Zimola. Od sjezdu dostali pověření, aby vyjednávali s hnutím ANO o vládě. Kabinet se nesmí opírat o hlasy hnutí Svoboda a přímá demokracie (SPD). ČSSD současně vyzvala ANO, aby nenominovalo do vlády trestně stíhané osoby. Sjezd bude pokračovat 7. dubna volbou místopředsedů a debatou o stanovách. Premiér v demisi Andrej Babiš (ANO), kterého prezident Miloš Zeman pověřil vyjednáváním o další vládě, se s Hamáčkem sejde. Chce s ním mluvit o tom, za jakých podmínek by ČSSD mohla vstoupit do vlády či ji tolerovat. Odmítl, že by osobně ve vládě nebyl, přestože právě on je policií stíhán v případu kolem padesátimilionové dotace EU na stavbu farmy Čapí hnízdo.

Za programové priority ČSSD pro jednání o budoucí vládě Hamáček po svém zvolení označil zahájení masivní výstavby družstevních a nájemních bytů, řešení problému exekucí a zrušení nevyplácení nemocenské v prvních třech dnech nemoci. "Chceme se také bavit o příjmové stránce. Z republiky odtéká několik stovek miliard ročně do zahraničí formou dividend nebo odkloněných zisků a na to se chceme podívat a část těch peněz udržet v ČR a investovat je do školství, zdravotnictví,"

řekl Hamáček. Zimola dodal, že ČSSD při jednáních odmítne privatizaci zdravotnictví.

Únor 1948 a dobu komunismu připomenou dva dokumenty

Nástup komunistů k moci v únoru 1948 připomene několik akcí Ústavu pro studium totalitních režimů (ÚSTR). Patří mezi ně mimo jiné i dva dokumentární filmy, na nichž se historici z ÚSTR částečně podíleli. Je to dokument České televize o lidových milicích a Křišťálový fantom Pavla Palečka, který staví na setkání dospělých dětí dvou významných aktérů československých dějin - generála Heliodora Píky a prokurátora Karla Vaše, který měl rozhodující odpovědnost za jeho popravu.

Lidové milice režiséra Jana Rouska přibližují vznik a působení složky, označované dobovým žargonem jako "ozbrojená pěst dělnické třídy". "Jednalo se o organizované ozbrojené útvary členů a sympatizantů Komunistické strany Československa z řad továrních dělníků, řízené přímo nejvyšším stranickým vedením. Bývají proto také označovány jako nelegální armáda KSČ. Jejich vznik přitom fakticky odporoval platným zákonům," uvedl k filmu ÚSTR.

Pavel Paleček z Vojenského historického ústavu Praha natočil pod názvem Křišťálový fantom dokument týkající se komunistického prokurátora Karla Vaše a jeho role ve vykonstruovaném procesu s generálem Píkou. Generál byl po 2. světové válce nepravdivě obviněn ze špionáže a další velezrádné činnosti a posléze odsouzen k trestu smrti oběšením. Film podle autora vznikl jako road mo-

vie - ve vlaku a v autě s Vašovou dcerou Galinou. Ve svých 67 letech se vydala za pětadevadesátiletým synem někdejšího generála Milanem Píkou, aby se mu omluvila za zločiny svého otce. "Galina Vašová je jediná, kdo se po roce 1989 veřejně omluvil za nelidské zločiny doby stalinismu," uvádí se v oficiálním textu k filmu.

Senát schválil vyřazení čínského léčitelství ze zdravotních oborů

Senát schválil senátorský návrh na vyřazení terapeuta a specialisty čínské medicíny ze seznamu odborných zdravotnických pracovníků. Rozhodl o tom navzdory tomu, že loni jejich zařazení do seznamu umožnil. Změnu zákona o uznávání způsobilosti k výkonu lékařských zdravotnických povolání nyní dostanou k posouzení vláda a Sněmovna.

Kritici uzákonění podmínek pro vzdělání terapeuta a specialisty čínské medicíny tvrdí, že jde o léčitelství. Patří k nim také Česká lékařská komora nebo lékařské fakulty. Nynější ministr zdravotnictví Adam Vojtěch (za ANO) se s tím ztotožnil. Chtěl by letos předložit zákon o léčitelství, který by měl tradiční čínskou medicínu zahrnovat.

Proti novele vystoupila Daniela Filipiová (ODS), podle níž je srovnávání tradiční čínské medicíny s léčitelstvím jejím znevážením. Senátor Zdeněk Nytra z klubu ODS upozorňoval na to, že není dobré měnit takto zákon po půl roce a vytvářet tak "legislativní nepořádek".

Výzkum Charity ČR: Chudoba bývá dědičná, mladí ji neumějí řešit

Chudoba v Česku bývá dědičná. Mladí, kteří vyrostli v chudých poměrech, často

doplácejí na dluhy rodičů, obtížně hledají práci i bydlení, chybí jim také pozitivní vzory a sami situaci nedokážou řešit. Ukázal to průzkum mezi desítkami sociálních pracovníků Charity ČR, kteří pracují s mladými lidmi v tísni. Podle zjištění je sice podíl chudých v Česku menší než v jiných zemích EU, na rozdíl od tamních lidí v podobné situaci mají ale Češi a Češky v nouzi víc závažnějších problémů.

Průzkum byl součástí projektu, do něhož se zapojily charity ze 17 evropských států. Měl zjistit příčiny chudoby u mladých. V Česku se do něj loni v dubnu zapojilo 85 charitních sociálních pracovníků. Výsledky ukázaly, že zatímco mladé v cizině trápí hlavně nezaměstnanost, v Česku k ní mají ještě problém s nízkým vzděláním, dluhy, nedostupným bydlením a problematickým rodinným zázemím. Situaci jim komplikuje i špatná vymahatelnost výživného či nevhodné nastavení dávek.

Podle Eurostatu dosahovala loni v prosinci nezaměstnanost mladých do 25 let v Česku 4,9 procenta. V EU to bylo v průměru 16,1 procenta. V roce 2014 hrozila chudoba a sociální vyloučení 16,3 procenta mladých Čechů a Češek, průměr osmadvacítky dosahoval 29,7 procenta.

Mezi nejohroženější patří podle Charity ČR mladé samostatné, mladí po odchodu z dětských domovů či z ghett i zdravotně postižení.

Zeman chce požádat papeže o prodloužení Dukova mandátu

Prezident Miloš Zeman se obrátí na papeže Františka s žádostí, aby prodloužil mandát kardinálu Dominiku Du-

kovi. Zeman to řekl v rozhovoru v TV Barrandov. Prezident považuje Duku za výraznou osobnost a vlastence. Skupinu českých katolíků, kteří sepsali dopis žádající papeže o to, aby Dukovi mandát neprodlužoval, označil prezident za "pisklouny".

Výzvu křesťanských aktivistů papeži považuje Zeman za udavačský dopis. "Já jsem se rozhodl, že i když se zásadně do věci katolické církve nemontuji, že se jako hlava České republiky obrátím na Svátého otce s žádostí, aby prodloužil kardinálu Dukovi jeho mandát," řekl Zeman.

Prezident uvedl, že Duku zná řadu let a přál by si, aby katolický klérus měl více tak výrazných osobností. "Dominik Duka je vlastenec," dodal Zeman s tím, že je to vlastnost, která není u vysoce postavených kněží v Česku obvyklá. Připomněl také Dukovu minulost politického vězně v dobách komunismu. "Rád bych věděl, kolik z těch pisklounů by mělo odvahu stát se v těžké době politickým vězněm."

Křesťanští aktivisté vyčítají Dukovi příklon k nacionalismu a krajní pravici. Na Dukovi se jim nelíbí také to, že "rád používá okázalé insignie moci". Uvedli to v dopise papeži, který představili na happeningu před Arcibiskupským palácem.

Duka koncem dubna oslaví 75. narozeniny, a dosáhne tak věku, kdy musejí podat demisi všichni katoličtí biskupové. Papež mu ovšem může prodloužit mandát.

Papež demisi nepřijal například v případě Dukova předchůdce Miloslava Vlka, jemuž Benedikt XVI. mandát v roce 2007 o dva roky prodloužil.

Ze Slovenska

Slovenská stezka v oblacích v Bachledově dolině přitahuje hlavně Poláky, v zimě je tu nádherně

Koncem loňského roku otevřeli Slováci v tatranské Bachledově dolině „chodník korunami stromů“. Stezka po dřevěném mostě v korunách a nad korunami stromů dlouhá 600 metrů je zakončena vyhlídkovou 32metrovou věží. Je za příznivého počasí otevřená i v zimě, stala se velkou atrakcí.

Stezka je zakončená spirálovou 32 metrů vysokou vyhlídkovou věží s panoramatickou podestou. Ve středu podesty je umístěná bezpečná pochozí síť.

Nádherný výhled je nejen z věže, ale z celé trasy. Jako na dlani před sebou máte Belianske Tatry, Pieniny i malebné Zamagurí.

„S návštěvností sme spokojný a chodníku sa darí dobre. Návštevnosť do konca roka dosiahla počet okolo 100 000 ľudí. Pričom takmer polovica návštevníkov sú Poliaci. Stredisko i chodník čakajú tento rok ešte ďalšie investície a zmeny.“ Informovala mluvčí Bachledky Martina Múdra.

Babiš na Slovensku prohrál, ve svazcích StB je veden dál

Český premiér Andrej Babiš bude nadále veden ve svazcích komunistické StB, rozhodl o tom Krajský soud v Bratislavě. Ten se případem zabýval poté, co mu to nařídil Ústavní soud. Novinkám to potvrdil mluvčí krajského soudu Pavol Adamčiak. Babiš se o dalším postupu poradí s právníky.

„Krajský soud v Bratislavě dne 30. 01. 2018 veřejně vyhlásil rozsudek, kterým

rozhodl tak, že napadnutý rozsudek soudu první instance mění tak, že žalobu žalobce zamítá. Rozsudek je právoplatný doručením,” řekl Novinkám mluvčí bratislavského krajského soudu Pavol Adamčiak.

Soud zamítl Babišovu žalobu, že je neoprávněně veden v archívních svazcích někdejší československé tajné policie StB jako agent. Učinil tak v souladu s loňským verdiktem ústavního soudu, který mu případ vrátil k opětovnému projednání kromě jiného z důvodu, že žalovanou stranou ve sporu neměl být slovenský Ústav paměti národa (ÚPN).

Pro ÚPN je tak věc uzavřená. „Pro nás a pro Ústav paměti národa to znamená, že kauza Babiš je právoplatně a definitivně uzavřená. V současnosti neexistuje žádné rozhodnutí soudu, které by říkalo, že je Andrej Babiš jako agent Státní bezpečnosti veden neoprávněně,” komentovali podle deníku SME výsledek sporu právníci z advokátské kanceláře Poláček & Partners, kteří ústav donedávna ve sporu zastupovali.

Ekonomika

Mladí Češi budou moci od března na pracovní dovolenou v Austrálii

Mladí Češi budou moci od března odjet do Austrálie na takzvanou pracovní dovolenou, při které budou moci maximálně rok po této zemi cestovat a zároveň v ní legálně pracovat. Totéž bude platit pro mladé Australany, kteří se vydají se stejným záměrem do Česka. Umožní jim to pilotní program pracovní dovolené pro mladé obou zemí, na kterém se loni

na podzim dohodli čeští a australsí diplomaté. ČTK o tom informovalo české ministerstvo zahraničí.

Pobyt s dovolenou a prací v Austrálii mohou využít Češi ve věku 18 až 30 let, pro Australany platí věková podmínka 18 až 26 let. Během jednoho roku se může do programu zapojit 500 lidí z každé země. Po dvou letech obě země vyhodnotí fungování projektu a rozhodnou, zda a za jakých podmínek bude pokračovat.

Podobné dohody o pracovní dovolené má Česko sjednány také s Kanadou, Novým Zélandem, Jižní Koreou, Izraelem, Chile nebo Japonskem.

První fond v Česku umožňuje investici do kryptoměn

V Česku vznikl první fond umožňující investici do virtuálních měn, tzv. kryptoměn. Kryptofond založila česká investiční skupina Comfort Finance Group CFG, která zároveň uvedla, že jde o první takový fond ve střední Evropě. Prostřednictvím fondu lze investovat do koše virtuálních měn, jako jsou bitcoin, ethereum a další. Skupina CFG to oznámila na tiskové konferenci.

Fond očekává výnosy od 30 procent výše. "Z dlouhodobého hlediska je možné, že funkci lídra trhu, kterým je v současnosti bitcoin, převzme jiná měna. Tento fenomén, kdy si lídr nedokáže udržet svou pozici na vrcholu, není ve světě technologií ničím nevídaným. Kryptofond využijí zejména ti, kteří se tomuto riziku chtějí vyhnout a přenechají volbu kryptoměn odborníkům," uvedl projektový manažer Kryptofondy Jan Záhumenský.

Výhodou Kryptofondy má být jednoduchost investičního procesu, který se podobá investici do běžných fondů. Zájemci tak mohou participovat na růstu kryptoměn i bez hlubších znalostí této oblasti, tvrdí zakladatelé fondu.

Někteří analytici však upozorňují, že investice do kryptoměn je riskantní. Před kryptoměnami mimo jiné varoval před několika dny americký investor a filantrop Warren Buffett, který jim předpověděl špatný konec. Kurz bitcoinu je extrémně kolísavý. Od prosincového výstupu na rekord v blízkosti 20.000 dolarů ztratil zhruba polovinu hodnoty a obchoduje se nyní kolem 11.000 dolarů.

Ťok zvažuje zavedení zákazu předjíždění pro kamiony

Ministr dopravy v demisi Dan Ťok zvažuje zavedení zákazu předjíždění pro kamiony na dálnicích. Zřejmě by ale nešlo o plošný zákaz, ale o omezení například v okolí uzavírek nebo tam, kde mají dálnice tři pruhy.

"Určitě tam, kde jsou tři pruhy. Přišel, pokud vím, požadavek při opravách D1, aby tři kilometry před uzavírkou a za uzavírkou byl zákaz předjíždění kamionů, tam si to také dovedu představit," uvedl Ťok. Podle něj nebude k opatření nutná změna zákona, ale stačí rozhodnutí ministerstva dopravy jako správního úřadu o umístění dopravních značek.

Předjíždění dvou kamionů na dálnici bývá velmi zdoluhavé, protože předjíždějící kamion musí dodržovat maximální povolenou rychlost, která se příliš neliší od rychlosti předjížděného vozidla. Kvůli tomu vznikají v provozu nebezpečné situace.

Zlaté pívni pečete získaly Bernard, Heineken, Černá Hora i Budvar

Ceny Zlatá pívni pečete získalo na Mezinárodním pivním festivalu v Českých Budějovicích 65 pivovarů. Nejvíce Bernard, Heineken i Rodinný pivovar Zichovec, dále Černá Hora, Starobrno, Holba, Budvar, Poutník, Litovel, Primátor, Protivín, Dalešice, Staropramen či Pivovar Jadrníček z Náměšti na Hané. Vyplývá to z výsledků soutěže, které ČTK předal Alois Srb z pořadatelské agentury Revel.

Soutěžilo víc než 250 pivovarů, 603 degustátorů posoudilo kvalitu 1200 vzorků. Ocenění ve 32 pivovarských kategoriích včetně ciderů předali pořadatelé v českobudějovickém kulturním domě Gerbera. Ceny dostaly pivovary, které skončily na prvních třech místech. Soupeřily nadnárodní koncerny, středně velké tuzemské pivovary i minipivovary.

Mezi světlymi desítkami zvítězil TAS z Pivovaru Černá Hora, v kategorii světly ležák obsadil první tři místa Bernard z Humpolce s jednáctkou Humpoleckou, Třebíčskou a Břeclavskou. V kategorii kvasnicové pivo má zlato s dvanáctistupňovým Svátečním ležákem, získal v ní i třetí místo.

Lidl zvyšuje nástupní mzdu pokladních na 28.000 Kč

Diskonty Lidl v ČR zvýší od března nástupní mzdu pokladních a prodavaček o pětinu na 28.000 Kč, v Praze a okolí stoupne pak na více než 29.000 korun. Stejným tempem se zvýší i platy současných zaměstnanců. Do tří let chce firma přijmout 2000 lidí, neboť každoročně otevírá několik nových prodejen. Lidl to uvedl v tiskové zprávě.

vě. Od března zvýší mzdy i Penny Market.

Průměrná mzda v Česku v loňském třetím čtvrtletí meziročně stoupla o 6,8 procenta na 29.050 korun. Od loňska se tempo růstu platů v tuzemských obchodech výrazně zrychlilo, mzdy navýšila většina velkých obchodních řetězců, některé i vícekrát. Nutí je k tomu nedostatek provozních pracovníků či snaha udržet si ty stávající.

Podle údajů portálu Platy.cz se průměrný plat prodavače letos zvýšil na 16.632 Kč. Například Kaufland loni uvedl, že na nejnižších pozicích garantuje nejpozději do dvou let od nástupu mzdu minimálně 21.000 korun hrubého měsíčně.

Albert za uplynulých 12 měsíců navýšil mzdy provozním zaměstnancům v prodejnách o 32,5 procenta. Naposledy v lednu o 19 procent. "Tyto kroky odráží situaci na trhu práce, nedostatek volných pracovních sil a tlak na růst mezd. Ten si vyžádá dodatečné investice do mzdových prostředků, které pro tento rok navýšujeme o více než půl miliardy korun," uvedl mluvčí Jiří Mareček.

Kurzovní lístek

26. 2. 2018 (střed)

EUR, 1	25,390
Kanada, 1	16,259
USA, 1	20,608

Kultura

V Praze otevřelo sběratelské muzeum filmových legend

Sochy a figurky Vetřelce, Predátora, Batmana, ale i postav z pohádek ze studia Walt Disneyho - to vše mohou vidět návštěvníci Film Legends muzea, které otevřelo v Sokolovské ulici v Praze. Odpoledne se dospělí i děti

mohou těšit na herce v kostýmech filmových postav, se kterými se budou moci například vyfotit. Ty budou v muzeu každý víkend. Je to druhá pobočka muzea, první je v Poděbradech.

V muzeu jsou k vidění stovky sběratelských kousků. Na své si tak přijdou fanoušci filmů jako jsou Avatar, Hvězdné války, Iron Man a další, ale i například hororových klasik - Dětská hra, ve které se objevuje posedlá panenka Chucky, a nebo také Hellraiser s děsivým Pinheadem. Hororu ostatně muzeum věnovalo oddělenou sekcí, v samostatné místnosti tak na návštěvníky čeká Freddy Krueger z Noční můry v Elm Street.

Dohromady nabízí poděbradské a pražské muzeum asi 900 exponátů. Některé jsou koupené, jiné si majitel nechal vyrobit na zakázku. Ceny těch vzácnějších se pohybují ve stovkách tisíc korun.

Milevský masopust představil více než sedm stovek masek

Více než sedm stovek masek prošlo Milevskem na Písecku, kde se konal 156. masopustní průvod. Letos se někteří účastníci zaměřili na téma olympijských her. ČTK to řekl předseda maskárního sdružení Karel Procházka. Milevský masopustní průvod je zapsaný v České knize rekordů. V minulosti se ho účastnilo i více než 1200 masek.

"Ale kapacita kolem těch sedmi osmi stovek je odpovídající. I tak je průvod dlouhý a dá se říci, že jsme něco jako národní kulturní památka," uvedl Procházka.

Dodal, že téma letošního masopustu se nabízelo. Začaly olympijské hry a navíc jedna účastnice má vazbu na Milevsko. "Je to Karolína Erbanová, jejíž maminka bydlela v

Milevsku a byla mojí spolužákyní ve škole," řekl Procházka.

Milevské maskary se vyvinuly ze středověkých lidových her. Většina masek není koupená v obchodech, lidé si je sami vyrábějí. Mezi typické patří holiči či bába s nůši poprvé zmiňovaná v roce 1910, v Praze chodila již v roce 1741. Jinou výraznou maskou je Bakus, který bývá oblečen do oděvu vycpaného hrachovinou a vozívá se na káře na konci průvodu.

Průvod maskar v Milevsku má dlouhou tradici, přerušily ji světové války, pauza byla ještě mezi lety 1963 - 1968. Po roce 1989 se tradice dále rozvíjela.

Sport

Ester Ledecká šokovala lyžařský svět a vyhrála super-G

Ester Ledecká šokovala na olympijských hrách v Koreji vítězstvím v superobřím slalomu. Česká reprezentantka, která zatím zářila na snowboardu, vyhrála o jednu setinu sekundy před obhájkyní zlata ze Soči Rakušankou Annou Veithovou. Světové agentury to označily za jedno z největších překvapení historie olympijských her. Sázkové kanceláře na vítězství Ledecké vypisovaly kurz 100:1.

"To snad není možné! Když jsem projela cílem a viděla to, říkala jsem si, že to musí být nějaká chyba. Změnil ten čas ještě? Nebo jsem minula branku?" líčila s úžasem Ledecká, která dlouho jen nevěřícně zírala na výsledkovou tabuli.

Ledecká má druhé zlato a unikátní zápis do olympijské historie

Ester Ledecká je dvojnásobnou olympijskou vítězkou. Na hrách v Pchjongčchangu po zlatu v lyžařském super-G

vyhrála i paralelní obří slalom na snowboardu, kde byla velkou favoritkou. Ve finále porazila o 46 setin sekundy Němku Selinu Jörgovou a jako první žena získala na jedné hrách dvě zlata v odlišných sportech.

"Byl to fajn den, užila jsem si to," pochvalovala si Ledecká v rozhovoru pro Českou televizi další vítězství, které získala týden po triumfu v superobřím slalomu. Připustila, že přechod z lyží na prkno tentokrát nebyl úplně hladký. "Těch pár dní bylo krušných, nedokázala jsem se do toho moc dostat. Nakonec jsem se stihla rozjezdit," řekla.

Tradičně ocenila práci realizačního týmu. "Mám radost, že jsem mohla dokázat, že i můj snowboardový tým šlape jako hodinky," poznamenala a jmenovala všechny, kdo jí ke zlatu pomohli v čele se snowboardovým trenérem Justinem Reiterem. "Je to skvělý mít tyhle lidi za sebou, všechny ty lidi, kteří se o mě starali až do teď. Je to vaše zásluha, já už jenom jezdím z kopce dolů," řekla Ledecká, která jako druhý český sportovec po rychlobruslaři Martině Sáblíkové získala na jedné zimní olympiádě více zlatých medailí.

Na snowboardu vyhrála Ledecká v této sezoně pět ze šesti závodů v obřím slalomu Světového poháru a v olympijské soutěži s převahou ovládla už kvalifikaci. Větší komplikace pak nepřipustila ani ve vyřazovacích jízdách.

Čeští hokejisté jsou opět bez medaile, Kanadě podlehli 4:6

Čeští hokejisté nezvládli na olympijském turnaji v Pchjongčchangu zápas o třetí místo a po porážce s Kanadou 4:6 zůstali na velké akci opět bez medaile. Posledním cenným kovem zůstává bronz z

mistrovství světa 2012. Bitvu o třetí příčku ztratili čeští hokejisté i na světových šampionátech v Minsku 2014 a v Praze o rok později. Poslední olympijskou medailí je bronz z Turína 2006.

Neúspěšní obhájci zlata ze Soči a Vancouveru Kanadané vykročili za bronzem již v první třetině, kterou vyhráli 3:1. Po dvou gólech vítězů dali kapitán Chris Kelly a další útočník Andrew Ebbett, za poražené se prosadil dvakrát Roman Červenka, jednou Martin Růžička a Jan Kovář.

Čeští olympionici získali v Pchjongčchangu sedm cenných kovů

Čeští olympionici získali na OH v Pchjongčchangu celkem sedm cenných kovů. Dvě zlaté medaile má lyžařka a snowboardistka Ester Ledecká, stříbro rychlobruslařka Martina Sáblíková a biatlonista Michal Krčmář, bronz biatlonistka Veronika Vítková, rychlobruslařka Karolína Erbanová a snowboardistka Eva Samková.

Zlato v Koreji má i Český dům

Česká výprava má na olympijských hrách v Pchjongčchangu další zlato, i když tentokrát jen symbolické. Přifklí jí ho redaktori amerického listu The Boston Globe, kteří v Koreji hodnotili olympijské domy jednotlivých států. Český dům za sebou v tomto klání nechal další medailisty ze Švýcarska a Koreje i všechny ostatní.

Návštěvníci mohli obdivovat skleněné sochy, ochutnat pivo nebo zkusit virtuální prohlídku pivovaru, která nadchla i redaktory z The Boston Globe. Piva se vyčepovalo více než 6000 litrů.

Podle České tiskové kanceláře připravila Jana Korečková Olomouc, Česká republika

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Poselství papeže Františka k postní době 2018

„Protože se značně rozmůže nepravost, ochladne u mnoha lidí láska“ (Mt 24,12)

Draží bratři a sestry,

znovu se k nám blíží Pascha Páně! Pro přípravu na velikonoční svátky nám Bůh ve své prozřetelnosti každý rok nabízí postní období jako „svátostné znamení našeho obrácení“. To nás vybízí a zároveň nám umožňuje, abychom se celým srdcem a celým životem vrátili k Pánu.

Tímto poselstvím chci i letos celé církvi pomoci, aby tento čas milosti prožívala s radostí a v pravdě. Přitom se chci inspirovat Ježíšovými slovy z Matoušova evangelia: „Protože se značně rozmůže nepravost, ochladne u mnoha lidí láska“ (24,12).

Tato slova se objevují v kázání o konci časů a zazněla v Jeruzalémě, na Olivové hoře, kde později začalo Pánovo utrpení. V odpovědi na otázku učedníků Ježíš předpovídá velké strasti a popisuje situaci, ve které se společenství věřících může snadno ocitnout: uprostřed bolestných událostí, kdy falešní proroci svedou lid na scestí a v mnoha srdcích ochladne láska, která je jádrem evangelia.

Falešní proroci

Zaposlouchejme se do evangelního úryvku a snažme se porozumět, do jakého převleku se tyto falešní proroci skrývají.

Mohou se jevit jako „zaříkávači hadů“, kteří manipulují lidskými city, aby druhé zotročili a odvedli tam, kde je chtějí mít. Kolik jen Božích dětí je hypnotizováno chvilkovým potěšením, které si pletou se skutečným štěstím? Kolik jen mužů a žen je uchváćeno snem o bohatství, který z nich činí jen otroky zisku a malicherností? Kolik jen jich žije v přesvědčení, že si vystačí sami, a nakonec se stávají oběťmi vlastní samoty!

Falešní proroci mohou být také „šarlatány“, nabízejícími z utrpení snadná a okamžitá východiska, která se ale brzy ukážou být naprosto bezcenná. Kolik jen mladým lidem se nabízí falešný všelék v podobě drog, vztahů na jedno použití a snadného, ale nepoctivého zisku! A kolik dalších jich je lapených do osidel výhradně virtuální existence, v níž se vztahy jeví jako snadnější a rychlejší, ale nakonec se projeví jako bezcenné! Tito podvodníci nabízejí věci bez skutečné hodnoty, a přitom lidi zbavují všeho nejceněnějšího: důstojnosti, svobody a schopnosti milovat. Je to pokušení marnivosti, kvůli kterému se naporujeme jako pávi, ale nakonec se dočkáme jenom výsměchu, kterého se nelze zbavit. A není divu: ve snaze zmást lidské srdce ďábel, tento „lhář a otec lži“ (Jan 8,44), odjakživa předkládá zlo jako dobro, faleš jako pravdu. Každý z nás je proto vybízen,

aby se zahleděl do srdce a zkoumal, zda se nestává obětí těchto falešných proroků a jejich lží. Musíme se naučit neulpívat na tom, co se nabízí jako první dojem, ale dívat se pod povrch a zkoumat, co v našem srdci zanechává dobré a trvalé stopy, protože to pochází od Boha a slouží nám to ke skutečnému dobru.

Zamrzlé srdce

Dante Alighieri ve svém popisu pekla představuje ďábla, jak sedí na ledovém trůnu, uprostřed mrazivého osamocení bez lásky. Ptejme se: Jak se stane, že v nás ochladne láska? Jaká znamení nám naznačují, že v nás láska začíná chladnout?

Lásku víc než co jiného ničí chamtivost po penězích, „kořen všeho zla“ (srov. 1 Tim 6,10). Brzy ji následuje odmítání Boha a jeho pokoje, kdy před útěchou z jeho slova a svátostí dáváme přednost své opuštěnosti. To vše vede k násilí obracejícímu se proti každému, koho považujeme za hrozbu pro své „jistoty“: proti nenarozenému dítěti, proti nemocnému starci, proti přicházejícímu hostu, proti cizinci anebo proti bližnímu, který nesplňuje naše očekávání.

Němým svědkem této ochládající lásky je také stvořený svět. Země je otrávena odpadem, odhozeným z nedbalosti anebo kvůli vlastním zájmům. Moře, sama znečištěná, ukrývají ostatky nesčetných ztroskotaných obětí nucené migrace. Nebesa, podle Božího záměru, vzniklá proto, aby mu zpívala chválu, rozdírají stroje, ze kterých se dolů snáší nástroje smrti.

Láska může ochladnout také v našich společenstvích. V apoštolské exhortaci *Evangelii gaudium* jsem se pokusil popsat ty nejviditelnější projevy takového nedostatku lásky. Jsou jimi sobectví a duchovní lenost, sterilní pesimismus, pokušení k uzavírání se do sebe, vzájemné válčení a také mentalita zesvětštění, kvůli níž se zajímáme jen o to, co je vidět, a tak polevujeme ve svém misijním nadšení.

Co máme dělat?

Možná ve svém nitru anebo okolo sebe zpozorujeme znamení, která jsem právě popsal. Tehdy nám však církev, naše matka a učitelka, společně s mnohdy hořkým lékem pravdy nabízí v tomto postním období také sladký a uzdravující prostředek modlitby, almužny a postu.

Když věnujeme více času modlitbě, umožníme svému srdci, aby se zbavilo všech skrytých lží, kterými sami sebe klameme, a našlo útěchu v Bohu. On je náš Otec a chce, abychom měli život.

Almužna nás osvobozuje od chamtivosti a pomáhá nám vidět ve svém bližním bratra nebo sestru: to, co mám, nikdy nepatří jenom mně. Jak bych si přál, aby se almužna pro každého z nás stala skutečným životním stylem! Jak bych si přál, abychom jako křesťané následovali příklad apoštolů a v dělení se o ma-

jetek viděli hmatatelný doklad společenství, které v církvi žijeme! Posloužím si proto slovy, kterými svatý Pavel vybízí korintské křesťany, aby uspořádali sbírku na církev v Jeruzalémě, „neboť vám to bude k užítku“ (2 Kor 8,10). Obzvlášť to platí v době postní, kdy mnohá společenství konají sbírky na pomoc církvím a lidem v nouzi. Přesto bych si přál, abychom také při našich každodenních setkáních vnímali, že kdykoli nás bratr prosí o pomoc, obrací se na nás sám Bůh. Každou almužnou se zapojujeme do péče, kterou Bůh ve své prozíratelnosti projevuje všem svým dětem. Pokud dnes skrze mě pomohl mému bratru, nemůže se zítra postarat i o mé potřeby? Nikdo totiž není štědrější než Bůh.

Půst oslabuje naše sklony k násilí, odzbrojuje nás a je významnou příležitostí k růstu. Na jednu stranu nám umožňuje prožít, co musejí snášet lidé postrádající i to, co nezbytně potřebují, lidé den co den sužovaní hladem. Na stranu druhou odráží stav našeho vlastního ducha, který hladoví po dobru a žizní po životě v Bohu. Půst nás probouzí a působí, že jsme vnímavější vůči Bohu i bližnímu. Oživuje naši touhu poslouchat Boha, který jediný dokáže utišit náš hlad.

Přál bych si, aby můj hlas dosáhl i za hranice katolické církve a dostal se k vám všem, mužům a ženám dobré vůle, kteří jste otevření zaslechnout Boha. Možná vás tak jako nás zneklidňuje, jak se světem šíří neklid, možná vám dělá starosti chlad, který ochromuje srdce i skutky, a možná pozorujete, jak slábne vědomí, že tvoříme jednu lidskou rodinu. Přidejte se tedy k nám, abychom společně prosili Boha, společně se postili a společně nabízeli to, co máme, svým bratřím a sestrám v nouzi.

Velikonoční oheň

Především vybízím vás, kdo patříte k církvi, abyste na cestu postem nastoupili s nadšením a nechali se podírat almužnou, postem a modlitbou. A kdyby se občas zdálo, že plamen lásky v mnoha srdcích začíná skomírat, vězme, že pro Srdce Boží to nikdy neplatí! On nám stále dává nové příležitosti, jak znovu začít milovat.

Jedním z takových okamžiků milosti bude i letos iniciativa „24 hodin pro Pána“, která celé společenství církve zve, aby přijalo svátost smíření spojenou s eucharistickou adorací. V roce 2018 se inspiruje slovy žalmu „u tebe je odpuštění“ (Ž 130,4) a uskuteční se od pátku 9. března do soboty 10. března. V každé diecézi zůstane po čtyřiačtyřicet souvislých hodin otevřen alespoň jeden kostel a nabídne příležitost k eucharistické adoraci i svátostné zpovědi.

Při vigílii Zmrtvýchvstání budeme znovu slavit jímavý obřad rozsvícení velikonoční svíce: toto světlo získané z „nového ohně“ postupně přemůže temnotu a osvětlí bohoslužebné shromáždění. „Ať slavné Kristovo vzkříšení naši tmu ve světlo promění,“ abychom všichni mohli znovu prožít to, co zažili učedníci na cestě do Emauz. Budeme-li naslouchat Božímu slovu a čerpat posilu z eucharistického chleba, bude i v našem srdci stále vroucněji planout víra, naděje a láska.

Ze srdce vám žehnám a modlím se za vás všechny. Nezapomínejte se, prosím, modlit i vy za mě.

František

Bude Pavel VI. brzy svatým? Kardinálové potvrdili zázrak.

Dne 6. února 2018 biskupové a kardinálové Vatikánské kongregace pro blahorečení a svatořečení jednohlasně potvrdili zázrak přisuzovaný přímlově blahoslaveného papeže Monitiniho. Nyní chybí jen poslední krok a tím je konečné rozhodnutí papeže Františka a oznámení o kanonizaci, která by měla pravděpodobně proběhnout v říjnu.

VI. byl na základě zázraku uzdravení plodu z roku 2001 blahorečen a v roce 2014 se odehrálo další zázračné uzdravení připisované jeho přímlově. Vanna Pironato z Verony, matka pětiletého syna, byla hospitalizována v 13. týdnu těhotenství, protože jí hrozil potrat kvůli předčasnému prasknutí placenty. Lékaři konstatovali, že situace je velmi vážná a že je ohrožen jak život plodu, tak i život matky. Matka se společně se svým manželem přesto rozhodla, že těhotenství předčasně neukončí a plod donosí.

Manželé se nakonec rozhodli svěřit toto rizikové těhotenství přímlově Pavla VI. a podnikli pouť do města Brescia do Svatyně milosti (Santuario delle Grazie), kde mladý G. Battista Montini sloužil svoji první mši svatou a kam se často rád vracel. Od tohoto okamžiku začali každý den prosit o přímlovu Pavla VI. Těhotenství pokračovalo i přes velkou ztrátu plodové vody a matka musela být několikrát hospitalizována.

Celý průběh těhotenství je zaznamenán detailně ve zprávě postulátorů svatořečení. Dne 25. prosince 2014 byla matka opět hospitalizována, protože měla příznaky předčasného porodu a po dvou hodinách přivedla na svět svoji dceru Amandu Marii Paolu, která se tak narodila ve 26. týdnu těhotenství. Holčička

musela několik měsíců strávit v nemocnici, ale nakonec ji opustila v dobrém zdravotním stavu, kterému se i nadále těší.

Nevysvětlitelné uzdravení bylo potvrzeno lékařskou radou a následně postoupeno teologům. Posledním krokem bylo setkání kardinálů dne 6. února, kteří vzali na vědomí závěry lékařů a odborníků Kongregace pro blahorečení a svatořečení. Kardinál Agenlo Amato nyní přednese návrh ke svatořečení Pavla VI. papeži Františkovi. Pokud ten svatořečení potvrdí, uskuteční se tak nejspíše v říjnu během Synody o mládeži v Římě.

Papež Pavel VI., vlastním jménem Giovanni Battista Montini (1897-1978), byl významný především tím, že předsedal druhé části Druhého vatikánského koncilu a dosáhl prakticky jednohlasného schválení jeho dokumentů a poté vedl církev v době postkoncilní krize. Započal také éru apoštolských cest po světě a byl prvním papežem v moderních dějinách, který navštívil Svatou zemi. Mezi jeho zásadní díla patří encyklika *Humanae vitae*, ve které potvrdil postoj církve na ochranu lidského života a vyslovil se proti antikoncepci a potratu, a dále apoštolská exhortace *Evangelii nuntiandi* o evangelizaci.

Při jeho blahorečení pronesl papež František: „*V tento den blahorečení papeže Pavla VI. se mi vrací na mysl jeho slova, kterými zahájil Synodu biskupů: 'Když pozorně zkoumáme znamení doby, snažíme se přizpůsobit cesty a metody potřebám nové doby a změnícím podmínkám společnosti'*“ Papež František vyzdvihl u Pavla VI. jeho pokorné a prorocké svědectví o lásce ke Kristu a církvi a dodal: „*V této pokoře září velikost Pavla VI., který, přestože žil v sekularizované době plné nepřátelství, uměl řídit s moudrostí kormidlo Petrovy lodi, aniž by ztratil radost a důvěru v Pána.*“

Podle zpráv České biskupské konference

Srdečné blahopřání

k 55. výročí kněžského svěcení

Mons. ThDr. Petru Esterkovi

biskupovi pověřenému duchovní péčí o české katolíky ve světě

Na kněze byl vysvěcen 9. března 1963 v Římě.

Moravský den Chicago 2017

Jděte do celého světa

Pane žní a nepožatých polí,
Pane stád a ovcí ztracených,
ve všech dobách pastýře si volíš,
sám se světu dáváš poznat v nich.
Kriste z večeřadla, Kriste z kříže,
přijmi dík i prosby za pastýře.

Z Písma jako z obilnice světa
dobrý pastýř štědře rozdává,
aby v duších Boží láska kvetla,
mocným hlasem ovce svolává.
Kriste z večeřadla, Kriste z kříže,
přijmi dík i prosby za pastýře.

Dobrý pastýř podle tvého srdce
nedbá břemen ani obtíží,
život dá za oklamané ovce,
neprchá, když vlk se přiblíží.
Kriste z večeřadla, Kriste z kříže,
přijmi dík i prosby za pastýře.

Jako jelen po bystřinách touží,
spěchal pastýř k tobě, Ježíši.
Tělem tvým a krví tišil bouři,
ovce po hlasu jej uslyší.
Kriste z večeřadla, Kriste z kříže,
přijmi dík i prosby za pastýře.

Ne vy mě, já vybral si vás, bratři,
nechávám vás mezi vlky jít.
Jsem však s vámi, srdce mé vám patří,
dávám víc, než svět vám může vzít.
Kriste z večeřadla, Kriste z kříže,
přijmi dík i prosby za pastýře.

**Milému Otcí biskupovi do dalších let kněžské a apoštolské služby
hojnost Božího požehnání, dobré zdraví a vše nejlepší
přejí a v modlitbách vyprošují**
Mons. Dušan Hladík a Fr. Vojtěch Duouletý
a krajané z České misie v Chicagu

The Prague Committee of Chicago Sister Cities International
invites you to
A Concert in Celebration of the Czech Centennial
featuring
DVOŘÁK'S NEW WORLD SYMPHONY
April 17, 2018

CHICAGO SYMPHONY CENTER

**GRAINGER HALL
220 S. MICHIGAN AVENUE
CHICAGO, IL 60604**

**5:30pm Reception
7:30pm Performance**

Celebrate the 100th Anniversary of the founding of Czechoslovakia with Dvořák's New World Symphony performed by the Chicago Symphony Orchestra (CSO). These limited tickets include a preconcert reception with food and drink in Symphony Center's Grainger Hall, hosted by the Prague Committee of Chicago Sister Cities International.

Attending the reception will be Mr. Martin Smolek, Deputy Minister of Foreign Affairs of the Czech Republic; Mr. Bořek Lizec, Consul General of the Czech Republic in Chicago; and a CSO representative who will provide insights about the evening's performances.

After the reception, guests will proceed to the concert hall where Maestro Riccardo Muti will conduct performances of Antonín Dvořák's "New World Symphony" and Aaron Copland's "Lincoln Portrait." Distinguished Oscar- and Golden Globe-nominated actor John Malkovich will join the CSO to narrate the words of Abraham Lincoln, highlighting his life and our nation's diversity.

CHICAGO
SISTER
CITIES
INTERNATIONAL

Consulate General of the Czech Republic
in Chicago

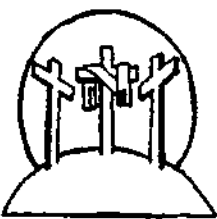
Do not miss out on this special evening!

Tickets are \$135-\$150

For further information about tickets, please call **312.201.4534**

TO BUY TICKETS ONLINE, please type in this link: **<https://csoprague.eventbrite.com>**

(Please note: only tickets purchased via this link or over the phone have access to the pre-concert reception).

ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

Slouží Mons. Dušan Hladík, Fr. Vojtěch Dvouletý a Fr. Patrik Hakoš ze Slovenska

V České katolické misii svatých Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL 60513

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 24. března 2018 - 6.30 hod. večer (od 5.00pm možnost zpovědi)

Neděle 25. března 2018 - 10.30 hod. dopoledne

Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma - česky a slovensky

Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Marka

Slavnostní mše svatá

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 29. března 2018 - 7.30 hod. večer

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně - česky a slovensky

Umývání nohou vybraným mužům, po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 30. března 2018

3.00 hod. dopoledne - Pobožnost Křížové cesty - česky

7.30 hod. večer - Památka umučení Páně - česky a slovensky

Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana

Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání

Sobota 31. března 2018 - 7.30 hod. večer - česky a slovensky

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Písma svatého

Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody, slavná obnova křestních slibů,

mše svatá zakončená slavnostním požehnáním,

chvalozpěv Vesel se nebes Královno, svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční - neděle 1. dubna 2018

9.00 dopoledne - Slovenská svätá omša

11.00 dopoledne - Česká mše svatá

Po obou mších svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď. Bližší informace: Telefon (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 - 1050

Česká misie 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Vás srdečně zve na
POMLÁZKOVOU ZÁBAVU
& KOŠT VÍNA

na Velikonoční neděli

1. dubna 2018

od 12:00 do 7:00 večer

K tanci a poslechu hraje od 3:00 odpoledne

CIMBÁLOVÁ MUZIKA

12.00	Podává se oběd
1.00 pm	Otvírá se výstava vín
2.00 pm	Zábavný program pro děti
3.00 pm	Sbirání Velikonočních vajíček

K obědu bude smažený řízek s bramborovým salátem.

K občerstvení další dobrá jídla a domácí pečivo.

Vstup \$ 14,-

*Každý za to dostane v hodnotě \$ 10,- poukázky na úhradu občerstvení
a pamětní skleničku na víno.*

Při této akci proběhne již tradiční

Výstava vín a ochutnávka vzorků

Kdo chce vystavovat víno, odevzdá dvě láhve stejného vína nejpozději týden před akcí v České misii.

První místa v kategorii bílých a červených vín budou odměněna hodnotnými cenami.

Bližší informace podá Mons. Dušan Hladík: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

Srdečné blahopřání

Ing. Václavu Hlaváčovi

k 78. narozeninám, které oslaví 31. března

Celoživotnímu příteli od dob studií, lesníku, přírodovědci, cestovateli a akademickému malíři letí z Kanady přes oceán přání, aby Zelené háje byly ještě dlouhá léta jeho potěšením, aby zde stále čerpal sílu a svěžest a také nekonečnou inspiraci pro nádherné obrazy a kresby.

**Milý Václave, rád na Tebe vzpomínám,
byť daleko v Britské Kolumbii,
a vyprošuji Ti Boží požehnání a stále zdraví,
Čech jazykem, Moravan srdcem**

Jan Novotný

**Pravidelnému odběrateli našeho měsíčníku
a autorovi krásných obrázků a článků
vše nejlepší a mnoho úspěchů přeje
Mons. Dušan Hladík a redakce Hlasů národa**

CZECH CATHOLIC UNION

**5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127**

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

**Loretta Moravec
1-708-484-3162**

**Dolores Jacklin
1-630-968-1292**

**Srdečně Vás zveme do České misie
9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513 na**

DUCHOVNÍ CVIČENÍ,

kté povede Fr. Patrik Hakoš ze Slovenska

3. a 4. března 2018 na téma:

Zbraně křesťana

Na tomto setkání můžeš přijmout 3 zbraně,
kté Ti nabízí sám Bůh, abys vstoupil
do Velikonočního tajemství s radostí.

24. a 25. března 2018 na téma:

Svoboda v Kristu

Zde můžeš získat praktické rady, jak správně kráčet
v Duchu Svatém nebo v milosti Boží a
ve Svobodě Božího dítěte.

Oba kurzy jsou založené na Božím slově a
na dokumentech Katolické církve.

Bližší informace budou oznámeny v kostele.

Vděčná vzpomínka

*Letošního 27. března si připomeneme
první výročí, kdy byl
povolán na věčnost náš milovaný
manžel, tatínek a dědeček, pan*

Edward Vedral

se narodil 20. února 1927 v Českých Budějovicích. Jeho otec byl katolický novinář a matka učitelka. Potom se přestěhovali do Mladé Boleslavi a po válce do Liberce. Po ukončení gymnázia začal studovat v roce 1946 na novinářské fakultě na Vysoké škole politické a sociální v Praze. Odtud přestoupil na Právnickou fakultu Univerzity Karlovy, ale v rámci politických čistek byl v roce 1949 vyloučen. Po roce 1989 mu Karlova univerzita jako satisfakci udělila čestný doktorát práv. Protože se o něj začala intenzivně zajímat SIB rozhodl se odejít za hranice. Po několika pokusech se mu to podařilo v říjnu 1949. V uprchlickém táboře v Ludwigsburgu u Stuttgartu v Německu se setkal se svou snoubenkou Alicí, v prosinci měli církevní svatbu a v listopadu 1950 se jim narodila dcera Alička. V letech 1951-52 působil jako redaktor rozhlasové stanice Svobodná Evropa v Mnichově. V červnu 1952 rodina dostala přistěhovalecké vízum do USA. Příčiněm Ambrože Ondráka, opata českého benediktinského kláštera v Lisle a s podporou exulantského redaktora Emila Petříka se usadili v Chicagu.

Zde pak Eda pracoval 37 let ve firmě General Electric.

V Chicagu se jim narodil syn Eda a postupně následovala děvčata – Marie, Ludmila, Pavla, Blanka, Albína a nejmladší Dana. Ve svém pozeňaném věku se Eda dožil třinácti vnoučat a devíti pravnoučat.

Od počátku se Vedralovi také zapojili do různých exulantských a církevních spolků a organizací. Eda byl tajemník Československého Orta v exilu v Chicagu, redaktor měsíčníku Katolický Dělník a redaktor českých novin Hlasatel. Vedralovi se také velmi angažovali ve všem, co se týkalo sochy Panny Marie v exilu, jak jejího zbudování v roce 1954, tak organizování poutí do Lisle a nakonec převezení do Prahy po roce 1989.

V roce 1972 Eda, společně s několika dalšími nadšenci, založili českou trampskou osadu Dálava, kterou Eda vedl jako šerif 35 let. Organizovali trampské poutě po celých USA a Kanadě, pořádali trampské festivaly, zábavy, koncerty, besídky a další kulturní podniky. Zvali vyhlášené umělce československého exilu a po revoluci přední umělce z České republiky.

Rodina Vedralova byla vždy oporou české katolické komunity v Chicagu, manželé Vedralovi byli zakládajícími členy České katolické misie v Ciceru.

Eda přispíval články do měsíčníku Hlasy národa. Manželům Vedralovým biskup Petr Esterka udělil medaili Za službu církvi, vlasti a národu.

Rodinu bolestně zasáhla nemoc a smrt jejich jediného syna Edwarda juniora, který zemřel počátkem roku 2016.

V únoru 2017 oslavil Eda Vedral v kruhu rodiny i početných přátel svoje životní jubileum, 90. narozeniny.

Krátce na to byl 27. března nečekaně povolán na věčnost.

Pochován je na Hřbitově Panny Marie Královny Nebe v Hillside, IL.

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 18. března v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenu v modlitbě.

Srdečně Vás zveme ve 2.00 po obědě do klubu misie, kde bude vzpomínkové odpoledne na Edu Vedrala.

**Alice Vedralová, manželka
dcery Alička, Marie, Ludmila, Pavlína, Blanka,
Albínka a Dana a snacha Trudy s rodinami**

Vroucí vzpomínka

*8. března 2018 tomu budou dva roky,
co zemřela naše milovaná maminka,
tchyně a babička, paní*

Otilie Zolmanová

Narodila se v rodině rolníka a později statkáře v Doubravce u Plzně 7. září 1911. Do Spojených států přicestovala 7. dubna 1967 po osmnáctiletém nuceném odloučení od manžela komunistickým režimem.

Po příjezdu do Chicaga se okamžitě zapojila do činnosti Sdružení československých exulantů v Chicagu a Sdružení bývalých politických vězňů komunistického Československa. Byla dobrou matkou a babičkou a českou vlastenkou tělem i duší.

Zemřela 8. března 2016 ve věku 104 a půl roku.

Vzpomínkovou mši svatou za ni budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v sobotu 10. března 2018 v 6.30 večer.

Děkujeme všem, kdo si na ni s námi vzpomenu v modlitbě.

**syn Václav Zolman s manželkou Annou
a vnučkou Nikolou
snacha Jaroslava Zolmanová
rodina Benčuríková**

a další příbuzní v České republice a na Slovensku

Uložte si do kalendáře:

22. dubna

Nedělní snídane v České misii

29. dubna

Jarní pout' k Panně Marii do Lisle

6. května

1. svaté přijímání slovenských dětí

13. května

1. svaté přijímání českých dětí

17. června

Misijní piknik na Den otců

24. června

Pout' do Indiany ke sv. Janu

26. srpna

Výroční piknik České misii

Jan Masaryk a jeho tragická smrt 10.března 1948

Další událostí, která se stala v roce, jenž končí v ČR už pověstnou osmičkou, je tragická smrt Jana Masaryka před 70 roky. Jan Masaryk byl ministrem zahraničních věcí v letech 1940–1948 exilové čsl. vlády v Londýně, a také tři poválečných čsl. vlád v Praze. Oficiální vysvětlení jeho smrti občané naší vlasti nikdy nepřijali jako vysvětlení celé a pravdivé. Do dnešních dnů jsou přesvědčeni, že smrt Jana Masaryka dne 10. 3. 1948 byla politickou vraždou, která byla provedena na politickou objednávku.

Jan Masaryk byl synem prvního prezidenta Československé republiky Tomáše Garrigue Masaryka a jeho manželky Charlotty Garrigue Masarykové. Narodil se 14. 9. 1886 ve Vlčkově vile „Osvěta“ v Praze-Královských Vinohradech (dnes ulice Jana Masaryka v Praze-Vinohradech). Na základní škole měl dobrý prospěch, ale na malostranském reálném gymnáziu (dnes na Hellichově ulici v Praze) se výrazně zhoršil. Školní výsledky se nezlepšily ani po přechodu na Akademické gymnázium. V roce 1906 se nedostavil k maturitním zkouškám a odcestoval do USA. Zde jej podporovaly matčiny sestry a filantrop Charles R. Crane, přítel T. G. Masaryka. Byl mj. zastáncem československé samostatnosti.

Jan nejdříve žil v New Yorku. Přivydělával si jako poslíček a jinými špatně placenými pracemi. Od roku 1907 pracoval ve Craneově slévárně v Bridgeportu ve státě Connecticut. Jeho pracovní morálka však byla špatná. Po večerech hrával na klavír. Mezi říjnem 1912 a 1913 pobýval ve zvláštní škole ve Vinelandu ve státě New Jersey. Tam mu byla diagnostikována hebefrenie (mírnější forma schizofrenie). V roce 1913 se vrátil domů, do Prahy. V letech 1915–1918 sloužil jako důstojník u 8. vozatajského praporu 34. pěší divize rakousko-uherské armády v Haliči a v Uhrách, později také v Itálii. Choval se jako loajální, disciplinovaný voják, staral se o lidi a o koně, a podle svých slov ani jednou nevystřelil. Válku skončil v hodnosti poručíka. Během svojí

Jan Masaryk na nedatovaném portrétu

služby v rakousko-uherské armádě obdržel stříbrnou medaili za statečnost 2. třídy.

Po vzniku Československa byl po nějakou dobu, podle svého vyjádření, „čímśi mezi ceremoniářem a otcovým prostředníkem“. Dne 1. 3. 1919 vstoupil do služeb ministerstva zahraničí. Od roku 1919 do října 1920 působil jako chargé d'affaires ve Washingtonu. Snadno navazoval společenské styky, měl talent na jazyky a osvědčil se jako vynikající řečník. V letech 1920–1925 zastával funkci osobního tajemníka Eduarda Beneše, tehdy ministra zahraničních věcí ČSR. Současně byl od prosince 1921 přidělen jako legační rada na vyslanectví ČSR v Londýně.

V roce 1925 byl jmenován čsl. Vyslancem v Londýně (předpona vel- se začala používat až později). Neměl snadný úkol. Britové tehdy ČSR považovali za umělý a nestabilní stát. Masaryk měl sice charisma a byl schopným řečníkem a zábavným člověkem, ale aby získal přístup do vysokých konzervativních kruhů Velké Británie, k tomu potřeboval ještě něco více. Tyto svoje nedostatky pak musel během mnichovské krize roku 1938 pracně dohánět. Dne 25. 9. 1938 předal Jan Masaryk premiéroministrovi Chamberlainovi oficiální

nótu, vyhlášenou sice jménem čsl. Vlády, ale koncipovanou Janem Masarykem na základě pokynů daných mu prezidentem republiky Eduardem Benešem. Tato nóta měla ještě na poslední chvíli zvrátit britskou politiku appeasementu.

Po podpisu mnichovské dohody na podzim 1938 Jan Masaryk na svoji funkci vyslance ve Velké Británii rezignoval. Formálně požádal čsl. Ministerstvo zahraničí o svolení k odchodu do výslužby a od 1. 1. 1939 nastoupil do volenou. Dne 30. 12. 1938 odplul do USA. Po okupaci zbytku Československa v březnu 1939 se vrátil zpět do Londýna. V roce 1940 se stal ministrem zahraničí londýnské exilové vlády.

V USA a ve Velké Británii pokračoval ve veřejných vystoupeních a přednáškách o nutnosti ustavení systému kolektivní bezpečnosti, o nebezpečí šíření nacizmu a politickém postavení Československa během války a po ní. Obdobně jako další prominentní exulanti spolupracoval na českém vysílání BBC nazvaném: „Volá Londýn“. Svými rozhlasovými relacemi si získal velkou popularitu v okupovaném Československu i v zahraničí. Jan Masaryk byl zastáncem vysídlení Němců z Československa. Ve Velké Británii měl k dispozici londýnský apartament na 58 Westminster Gardens. Často pobýval také v Buckinghamshire ve Wingrave, v rezidenci členů a zaměstnanců Benešovy exilové vlády.

Po válce dne 26. 6. 1945 podepsal v San Francisku za ČSR „Chartu Spojených národů“. Téhož roku 1946 vedl jako ministr zahraničí čsl. delegaci na „Pařížské mírové konferenci“, jež se konala od července do října 1946. V srpnu 1946 se stal prvním předsedou v Lucemburku právě založené „Světové federace sdružení pro Spojené národy“ (World Federation of United Nations Associations, zkr. WFUNA). Za války i po ní se zasazoval pro zlepšení životních podmínek Židů.

Po porážce hitlerovského Německa se Jan Masaryk smířil s orientací Československa na Sovětský svaz. Jeho nová orientace na Východ byla způsobena

jednak všennárodním zklamáním ze „zra-
dy“ západních spojenců v časech mni-
chovské krize roku 1938, jednak špat-
nou zkušeností s německým sousedem a
stále živými vzpomínkami na německou
okupaci. Dne 21. 3. 1945 v Moskvě, ve
svém rozhovoru s Klementem Gottwal-
dem, vyjádřil svoji loajalitu a ochotu
přizpůsobit zahraniční politiku ČSR
politice SSSR. Dne 30. 7. 1945 se vrátil
z exilu do Prahy. Ministrem zahraničí
zůstal i ve třech poválečných vládách
tzv. Národní fronty.

Po nějakou dobu byl přesvědčen a
prosazoval úlohu ČSR coby „mostu
mezi Východem a Západem“, přičemž
věřil v rychlou demokratizaci SSSR.
Brzy však byl zklamán nekompromis-
ními požadavky J. V. Stalina. Zvláště
zklamán pak byl v červenci 1947 Sta-
linovým nesouhlasem s přáním Česko-
slovenska být účastníkem tzv. Marshal-
lova plánu na obnovení poválečné
Evropy (angl. European Recovery Pro-
gram). Tehdy, po návratu z Moskvy
v červenci 1947, měl Jan Masaryk
spontánně pronést k Ivanu Herbenovi
větu: „Do Moskvy jsem odjel jako
československý ministr zahraničí, do
Prahy se vracím jako Stalinův pohůn-
ek.“ Zmiňuje to ve svých pamětech
Ladislav Karel Feierabend, čsl. ministr
financí 1. a 2. londýnské exilové vlády.
Tehdejší ministr spravedlnosti Prokop
Drtina tento výrok komentoval slovy:
„Jestli to tak skutečně chápal, potom
měl, dle mého mínění, z toho vyvodit
důsledky“. Jan Masaryk však ze svého
úřadu neodstoupil, dokonce ani v čase
vrcholící politické krize v únoru 1948.
Snažil se být loajální k Eduardu Be-
nešovi i ke Klementu Gottwaldovi, což
ho postupně přivedlo do naprosto ne-
řešitelné situace.

Jan Masaryk byl jedním ze 3 ministrů,
kterým byly do dneška neznámými
komunisty v září 1947 poštou zaslány
krabičky s výbušninou (tzv. Krčmaňská
aféra). Tehdy ho ještě bolševická „ne-
návist ke třídnímu nepříteli“ nedostihla.

Během únorové krize roku 1948 Jan
Masaryk odmítl společně se 12 ministry
podat demisi, v Gottwaldově vládě zů-
stal. Dne 6. 3. 1948 se účastnil přehlídky
milic a policie na Staroměstském ná-
městí v Praze. Dne 7. 3. 1948 se účastnil

Mrtvé tělo Jana Masaryka nalezené pod okny jeho bytu.

Historik Pavel Žáček v roce 2016 při příležitosti smutného výročí smrti bývalého československého ministra zahraničí Jana Masaryka 10. března 1948 zveřejnil na webu minulost.cz doposud nepublikované fotografie pořízené krátce po ministrově smrti.

„I přes svou závažnost a vysokou historickou hodnotu nebyla až dosud v celém rozsahu prezentována zjevně neúplná fotodokumentace ohledání místa smrti Jana Masaryka a jeho bytu. Přiložena je k původnímu „výšetřovacímu“ spisu z jara 1948, nyní je součástí spisu Generální prokuratury ČSSR,“ napsal historik s tím, snímky byly pořízeny fotografy Kriminální ústředny, kteří se na místo činu dostavili v 7.38 hod. 10. března 1948.

Podle zprávy Ústředny Státní bezpečnosti z 12. března 1948 potvrzuje pitevní nález, že smrt nastala těsně po dopadu, neboť v plicích bylo nalezeno trochu krve. Po dopadu snad mohl ještě dvakrát vdechnout. Smrt nastala přetržením srdečnice, zlomením páteře. Dále měl úplně rozdrčené pánevní kosti, přelomenou stydkou kost, zlomená žebra a vnitřnosti nesly stopy po vniknutí kostí. Paty a kotníkové klouby byly nalezeny úplně rozdrčené pádem na zem.

Podle: <https://echo24.cz>

velké přehlídky Sokolů na Staroměst-
ském náměstí v Praze. Týž den k večeru
odjel položit květiny na hrob svého otce
do Lán (byl to den 98. výročí narození
T. G. Masaryka). Dne 8. 3. 1948 byl při-
tomen na vzpomínkovém večeru v Ná-
rodním divadle v Praze. Dne 9. 3. 1948
byl ještě přítomen při audienci nového
polského velvyslance u prezidenta re-
publiky v Benešově vile v Sezimově
Ústí. Po audienci probral některé věci
s prezidentem republiky Eduardem
Benešem „o samotě“ (prezidentova vila
i Janovy pokoje v Čermínském paláci
byly tehdy už odposlouchávány, čehož
si byli oba vědomi). Po rozhovoru beze
svědků byl prý Jan Masaryk v dobré
náladě, kdežto prezident Beneš byl již
v méně dobré náladě. Z toho někteří
pozorovatelé usuzovali, že prezident
Janu Masarykovi povolil emigraci
s oprávněnou obavou, že se to „do-vtípi“
i tajná policie, resp. sovětská NKVD, a
budou jednat.

Nad ránem dne 10. 3. 1948 byl Jan
Masaryk nalezen mrtev pod oknem
vnitřní, do palácového nádvoří směř-
ující koupelny jeho služebního bytu
v Čermínském paláci na Pražském Hra-
dě.

Existují celkem 3 teorie o smrti Jana
Masaryka. Podle první šlo o sebevraždu
(Jan Masaryk z okna vyskočil sám).
Podle druhé teorie se Jan Masaryk
pokoušel po vnější římse okna ze svého
bytu utéci a nešťastnou náhodou z římse
spadl (v tu chvíli se prokazatelně v jeho
bytě pohybovali cizí lidé, vetřelci).
Podle třetí teorie šlo o vraždu (Jan
Masaryk byl z okna vyhozen).

Jako důvod k sebevraždě je uváděna
Masarykova bezvýchodná situace daná
skutečností, že nebylo možné vyhovět
současně Klementu Gottwaldovi i Edu-
ardu Benešovi. Jan Masaryk si byl plně
vědom své nemilosti u J. V. Stalina, od
kterého ještě nedávno očekával tolik
dobrého. Někteří lidé připomínali hebe-

frenii, která byla Janu Masarykovi diagnostikována ve 2. polovině roku 1912 ve Vinelandu. Podle svědectví Dr. Lumíra Soukupa, jednoho ze tří Masarykových tajemníků, byl už 6. 3. 1948 Jan Masaryk v silné depresi. Mimo jiné také proto, že v projevech řečníků během přehlídky milicí a policie na Staroměstském náměstí dne 6. 3. 1948 bylo Masarykovo jméno nepřijatelně zneužíváno. Po svém návratu z této přehlídky měl Jan Masaryk prohlásit: „Je konec pokrytectví!“ Přitom měl pohladit bronzový odlitek ruky T. G. Masaryka, vystavený na čestném místě v jeho Černínském bytu.

Jsou známy ještě 2 další specifikace tří výše uvedených teorií. Obě končí vyhozením již mrtvého těla Jana Masaryka z okna. Podle první specifikace byl Jan Masaryk napřed udušen polštáři, z nichž jeden pak ležel ve vypuštěné vaně koupelny. Podle druhé, kterou zastával i plukovník letectva RAF Ing. Jan Horal, byl Jan Masaryk vyvezen za Prahu, tam zastřelen, a jeho tělo pak bylo odvezeno zpět k inscenaci sebevraždy skokem z okna vnitřní koupelny Masarykova Černínského bytu. Prvním policejním vyšetřovatelem Dr. Zdeňkem Borkovcem byl zjištěn nepořádek v koupelně vysvětlován nedostatkem času pachatelů před blížícím se ranním úsvitem. Podobně se nedostatkem času dala vysvětlit i skutečnost, že Jan Masaryk byl nalezen v pyžamu, které mu bylo oblečeno naruby. Sebevraždu Jana Masaryka vylučuje mj. také skutečnost, že z okna vnitřní koupelny služebního bytu ve 2. poschodí paláce padal tváří obrácenou k oknu jeho koupelny, že padal zády napřed. Sebevrazi téměř vždy skáčí obrácení naopak, tváří směřující dopředu. Sebevrazi se také nepokálejí, jejich psychika je nastavena jinak, než psychika obětí vražedného útoku.

Rovněž další indicie (mj. v přeplněném popelníku nalezené nedopalky ruských cigaret, „papiros“) a mnohá další svědectví vypovídají o tom, že za smrt Jana Masaryka byla zodpovědná sovětská NKVD. Nad ránem dne 10. 3. 1948 se v Černínském paláci, kromě náměstka Vladimíra Clementise, komorníka, pomocného personálu a stráží, pohybovalo i několik osob, které do střeženého

Ministr zahraničí Jan Masaryk v rakvi na katafalku v Černínském paláci 12. března 1948. Na snímku je vidět kytičku sněženek u ucha, která podle jedné z teorií měla maskovat díru po kulce, což by potvrdzovalo teorii o vraždě, nikoli sebevraždě. Foto: ČTK

objektu prošly zcela nepozorovaně. Náměstek ministra zahraničí Vladimír Clementis byl, podle očitého svědka (mladého příslušníka hradní stráže, který se po půlnoci vracel od své milé), viděn, jak sedí na zadním sedadle k Černínskému paláci zvolna přijíždějícího osobního automobilu se sovětským zmocněncem V. A. Zorinem a nepřírozeně stnulým (už mrtvým?) Janem Masarykem. Přitom Jan Papánek dne 22. 3. 1948 v Radě bezpečnosti Spojených národů řekl, že „ve svých posledních dnech se Jan Masaryk nemohl ani hnout bez 2 zvláštních stráží, které mu byly po únorovém puči přiděleny“.

Policejní lékař MUDr. Jaromír Teplý, který provedl první ohledání těla Jana Masaryka, zemřel zakrátko za nevyjasněných okolností (údajně to byla sebevražda z osobních nebo rodinných důvodů). Prvnímu vyšetřovateli kriminální policie Dr. Zdeňku Borkovcovi byl případ ihned odejmut a předán Noskově státní tajné policii (zkr. StB). Bratr téhož vyšetřovatele, Dr. Jaroslav Borkovec, byl brzy po smrti Jana Masaryka zatčen a dne 5. 11. 1949, spolu s dalšími nešťastníky, popraven.

Poúnorová moc v této situaci potřebovala svému lidu rychle vysvětlit, co se stalo, ať už jakkoliv. Vysvětlit to

chtěla rychle, jednoduše a přijatelně! Tomu odpovídala i „přesvědčivá“ slova o Masarykově „dobrovolném ukončení života“, pronesená ministrem vnitra Václavem Noskem v parlamentě ještě téhož dne 10. 3. 1948 krátce po 14. hodině (tedy před tím, než mohl znát výsledky pitvy, která začala až přibližně o 1 hodinu později). Toto nakvap prezentované Noskovo prohlášení zavdalo samo o sobě příčinu k pochybnostem o regulérnosti vyšetřování. A skutečně! Poté, co byli vyřazeni zkušené pražští kriminalisté a ignorovány výsledky jejich předčasně ukončené práce, bylo vyšetřování zaměřeno už jenom na verzi sebevraždy Jana Masaryka. Další šetření pak bylo zúženo na hledání závěti či jiných důkazů o Janem Masarykem plánované sebevraždě.

Na protest proti jednání komunistů se ještě týž den, ve středu 10. 3. 1948, vzdala svého poslaneckého mandátu JUDr. Milada Horáková, známá česká právnička a bojovnice za práva žen. V očích komunistů se v tom okamžiku stala vhodným cílem pro zastrašující justiční vraždu právě nastoleného totalitního režimu. Dne 27. 9. 1949 byla Milada Horáková zatčena. Po dlouhých brutálních fyzických a psychických mučeních, která probíhala za spoluúčasti

a pod dohledem sovětských „poradců“, byl s ní a s jejími „spoluviníky“ uspořádán teatrální soudní proces. Svoje „příznání“ měli obvinění naučeno nazzpaměť, přičemž obviňovali sami sebe z trestných činů, které v demokratických státech trestnými činy vůbec nebyly. Stejně jako ostatní členové tohoto „protistátního centra“ byla pak JUDr. Milada Horáková odsouzena k trestu smrti oběšením. Poprava byla vykonána dne 27. 6. 1950, v 5:35 h ráno v Praze, na dvoře pankrácké věznice. Jak by probíhal a jak by skončil zmanipulovaný „lidový soud“ s ministrem zahraničí Janem Masarykem? Naprosto stejně, ne-li ještě hůře.

Po dvaceti letech, v letech 1968–1969, byla kauza Jan Masaryk znovu otevřena. V české televizi dokonce běžel několikadílňý seriál „Na pomoc generální prokuratuře!“ Objevilo se tehdy mnoho svědectví, a to pravdivých, zpola pravdivých i nepravdivých. Normalizační Generální prokuratura nakonec vyšetřování ukončila, přiklonila se k možnosti sebevraždy a případ odložila. Až teprve vyšetřování smrti Jana Masaryka v letech 1993–1996 a také vyšetřování provedená v letech 2001–2003 dospěla k závěru, že při vzdálenosti na dlažbě ležícího těla (nohou) 2,90 m od svislé zdi paláce pod oknem koupelny a při jeho vzdálenosti 13,10 m od rohu

vnitřního nádvoří Černínského paláce (1,3 m až 2 m při pohledu z okna koupelny vlevo od levého okraje okna koupelny) nemohlo dojít k pádu Jana Masaryka v sebevražedném úmyslu. Tělo mrtvého nebo živého Jana Masaryka z okna koupelny, nacházející se (podle evropského počítání) ve 2. poschodí paláce, je možné do uvedené vzdálenosti a v daném úhlu vyhodit jen působením vnější přídavné síly. Na vyhození Jana Masaryka z okna se podílela minimálně jedna fyzicky zdatná osoba, ale těch osob bylo pravděpodobně více než jedna. Bezvůdné tělo Jana Masaryka mohlo být spuštěno po provizorní skluzavce s využitím delší úzké lavice, delšího úzkého jídelního stolu, atp.

Znalec z oboru soudního lékařství MUDr. Alexander Pilin po roce 2001 znovu posuzoval znaky násilí na základě pitevního protokolu z roku 1948. Uvedl, že oděrky na přední straně břicha v okolí pupku mohly vzniknout jak aktivním, tak i pasivním třením přední části těla Jana Masaryka o dolní část dřevěného okna. Konstatoval, že skok z výšky pozadu je u sebevrahů nezvyklý. Vysunutí 90 kg vážícího muže z okna bez znaků na kůži oběti (v protokolu z roku 1948 takové znaky nejsou uvedeny) by bylo možné pouze ve stavu sníženého vědomí oběti, způsobeného např. dušením oběti, nebo chemickými látkami. Vyšetřování bylo uzavřeno jako vražda, při níž pachatel je (stále ještě) neznámý.

Podle kriminalisty Prof. PhDr. Jiřího Strause, DrSc, soudního znalce forenzní biomechaniky, který měl k dispozici původní dokumenty z vyšetřování a mnohokrát navštívil místo činu, vše nasvědčuje tomu, že Jan Masaryk byl zavražděn, a to na příkaz sovětských komunistů, velmi

Bronzová busta Jana Masaryka nad vchodem do zahrady Vily Osvěta v Praze na Vinohradech, kde se Jan Masaryk 14. září 1886 narodil. Byla odhalena 14. září 2006 v den 120. výročí jeho narození. Autorem je akad. sochař Jan Bartoš.

pravděpodobně na pokyn samotného J. V. Stalina. Jeho útěk do Londýna by totiž dal čsl. exilu výrazného vůdce. Jan Masaryk si večer před odletem do Londýna četl, a když uslyšel hluk způsobený cizími návštěvníky, vylezl z okna koupelny a chtěl se před nimi ukrýt na vnější římse paláce. Z římsy buď spadnul, nebo z ní byl shozen. Z výšky 14 m padal na záda, dopadl na nohy. Příčinou smrti bylo utržené srdce.

Nelze pochybovat o tom, že v Praze tehdy osobně přítomný generál a významný pracovník sovětských tajných služeb P. A. Sudoplatov, stejně jako Stalinův mimořádný zmocněnec a zkušený diplomat V. A. Zorin, podali J. V. Stalinovi podrobnou písemnou zprávu o tom, jak se oni a jejich lidé v Praze během února 1948 zhostili svého politicky důležitého poslání. Je tedy možné předpokládat, že jejich zevrubná služební hlášení byla uložena do sovětských tajných archivů v Moskvě. Snad se alespoň naši potomci někdy dozví, kdo všechno měl podíl na vraždě ministra Jana Masaryka!

*Z internetu a dostupné literatury připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

Smuteční průvod při pohřbu Jana Masaryka krácející přes most Legii v Praze. Pohřben byl do rodinného hrobu v Lánech 13. března 1948.

Na střechu Afriky (3)

aneb Carevny jdou na Kilimanjaro

Den sedmý

BARAFU CAMP (4680 m n. m.) – KILIMANJARO (5895 m n. m.) – MWEKA HUT (3100 m n. m.)
 ↑ 1215 výškových metrů a ↓ 2795 výškových metrů

A je to tady! Už se tomu nevyhneme. Před námi je nejnáročnější etapa celého osmidenního výletu. Průvodci volí čas odchodu už ve 23 hod. Většina vychází až o půlnoci, ale naši průvodci pravděpodobně za těch šest dnů poznali naše (ne)schopnosti, proto vyrážíme dříve než ostatní.

Je jasná noc, hvězdy jsou jako všude v Africe neuvěřitelně nízké a my vůbec netušíme, co nás čeká. Před odchodem jsme si řekly, že když to prostě nepůjde, tak se vrátíme a basta. Nic se přeci neděje. Vytáhneme pár loňských fotek ze safari a budeme tvrdit, že jsme byli na pohodové africké dovolené. Sloni, zebry a spol. jsou naštěstí každý rok stejní. Před naším odjezdem o plánech vylézt na Kilimanjaro věděli jen 3 lidé.

Začínáme prudce stoupat. Terén je opět jednoduchý, pod nohama nám křupe sníh, který leží na lávovém prachu (připomíná škváru). V podstatě stoupáme po boční hraně sopky a našim prvním cílem je Stella Point, který leží ve výšce 5685 m n. m. Je to místo, kde se dostaneme z boční hrany sopky na její horní část. Ze Stella Pointu se pak na samotný vrchol Kilimanjara stoupá pozvolně.

Jdeme opět „pole, pole“ (pomalu, pomalu) a za pár hodin nás předbíhají první skupinky turistů. To nás v žádném případě nemůže rozhodit. Pokračujeme dále. Je velmi zajímavé sledovat pohybující se světýlka nad námi (všichni máme samozřejmě na noční výstup čelovky) a hledat, kde je poslední nejvyšší čelovkové světlo a kde je již hvězda.

Závěrečná etapa našeho stoupaní na vrchol Kilimanjara.

Poslední kroky a jsme u cíle ve výšce 5895 m n. m.

Pozn. Carevna Sónia: Já po té růžové pilulce stejně ne-usnula, zato jsem se nemohla vůbec rozejít, jak jsem byla „uklidněná“. Aron mne povzbuzoval: „Poruč si!“ Ono se to lehce řekne, ale přemohla jsem se a stoupala po kamenitém terénu vzhůru. Pod dojmem vánočního času mi svítící čelovky před námi připomínaly řetěz svěček na vánočním stroměčku, který stoupal neskutečně kolmo vzhůru. A tam nahoře je to ještě čelovka, nebo už hvězda?

Po čtvrté hodině ranní přichází krize. Je mi zima. Podle teploměru je jen minus 12 stupňů, ale pocitově je určitě méně. Nejsem člověk, který by někdy trpěl na zimu. Naopak, mám radši chlad než teplo. Mám za sebou několik sezón lyžování v minus 15 a nikdy jsem netrpěla na studené ruce nebo nohy. Ale teď je mi fakt zima. Nevzala jsem si pod kalhoty podvlíkačky, to byla opravdu chyba. Prostě jsem úplně blbá. Podvlíkačky mi po celou dobu sloužily jako spodní díl mého nočního oblečení a když jsem před odchodem na výstup vylézala ze spacáku a převlíkala se, tak jsem si je automaticky sundala a oblékla si jen kalhoty. Naštěstí teplé softshellové, ale i tak jsem měla stehna rudá od mrazu. Ovšem nejhorší byly ruce. Prsty mě zábyly a jak jsem držela trekové hůlky, tak jsem s nimi ani nemohla hýbat, abych je zahřála. Stejně tak mě zábyly i prsty u nohou. Na sobě jsem měla oblečené všechny věci, které jsem si na výstup vzala včetně pérové a softshellové bundy, přesto jsem se třásla zimou. Tělo si prostě v těch podmínkách nedokázalo poradit, termoregulace mi vůbec nefungovala.

Pozn. Carevna Sónia: Ano, i mně byla zima – i když jsem měla snowboardové rukavice, prsteničky jsem vůbec necítila, jak byly zmrzlé, protože jsem s nimi vůbec nepohybovala, jak jsem držela hůlky. Také palce u nohou jsem měla na kost zmrzlé (nevzala jsem si ty nejteplejší ponožky, v batohu jim bylo dobře). I když jsem měla v batůžku péřovku, nedokázala jsem si představit, že si mám sundat goretexovou bundu, abych si ji pod ni oblékla – i když to byl původní plán, že to tak při výstupu udělám. Zatřela jsem zuby... musím to vydržet.

Tehdy jsem poprvé nahlas vyslovila, že zvažuju návrat.

Pozn. Carevna Sónia: Když to Carevna Radána vyslovila, řekla jsem si v duchu „já to teda nevzdám, když už jsem tady, asi 300 m pod Stella Pointem“ a přemýšlela jsem, jak to řeknu, že jdu dál. Naštěstí Aron razantně odmítl, že bychom se měli vrátit.

Průvodci to rozhodně zamítli. Dali jsme si pauzu, průvodci mi zahřívali ruce a já jsem se nalívala horkým čajem. Pak jsme pokračovali ve výstupu. Šourali jsme se opravdu šnečím tempem, každých 20 metrů jsme zastavovali, abychom si odpočinuli. V těchto chvílích jsem rozhodně nevěřila, že se mi podaří vystoupat na vrchol. A tak jsme šlapali opravdu „pole, pole“ další 2 hodiny, chtělo se mi spát a mé myšlenky se točily mezi postelí s polštáři a peřinou a horkým čajem u hořícího krbu. Proklínala jsem se za rozhodnutí, zkusit znovu výstup na Kilimanjaro.

Ale najednou krátce po šesté hodině ranní začalo vycházet slunce. Poprvé po 14 dnech nebylo zataženo, slunce vyhrálo boj s mraky a vydalo se nám na pomoc. Pohled na východ slunce byl opravdu dech beroucí a hlavně, slunce hrálo. Nasávali jsme to teplo plnými doušky a pokračovali jsme ve stoupání. Šli jsme opravdu jako mátohy, ale světe div se, po sedmé hodině ranní jsme byli na Stella Pointu. Tady jsme si dali krátkou pauzu a již jsme zde potkávali turisty vracující se z vrcholu. Všichni byli šťastní a usměvaví (aby ne, že?).

Pozn. Carevna Sónia: Ano, pohled na vycházející Slunce nad Afrikou byl úžasný. Jakoby mezi mraky hořel oheň. Pohled, který mi připomínal roztavený kov, mi nalil novou sílu do žil. Bylo to jako střet živlů – dole pod námi hořící Afrika a vlevo od nás první obří ledovec. Fascinující. A o toto bychom přišly.

A tak jsme i my vyrazili směrem k vrcholu. Před námi bylo posledních 210 výškových metrů rozložených do pozvolného stoupání a my jsme šli tento úsek téměř 2 hodiny. Pod nohama jsme měli ušlapanou vrstvu sněhu a okolí připomínalo Alpy. Vůbec jsem se necítila jako v Africe. Stoupali jsme velmi pomalu, řídký vzduch nám dával zabrat a v podstatě jsme se zastavovali po 20 – 30 krocích, abychom se vydýchali. Turisté vracující se z vrcholu nás povzbuzovali, prý to je jen kousek (kecy v peci).

Vrcholová fotka careven Radány a Sóni plných radosti a štěstí, že zdolaly nejvyšší horu Afriky Kilimanjaro.

Pozn. Carevna Sónia: Ano, všude kolem nás OPRAVDU jiskřící prašan, jako někde na horní stanici lanovky na Selle v Itálii. Už se mi jde radostněji, fotím jako blázen okolní ledovce, je to fantastické. Carevna Radána míří k vrcholu a já si to pomaloučku užívám. Je fakt, že funím, i když to ani není moc do kopce. Na poznámky turistů, že je to už blízko si v duchu říkám, „to víš, že jo, to se ti to kecá, když jdeš dolů“.

Ovšem nakonec i přes šnečí tempo jsme DNE 2. ledna 2017 V 7:56 HOD MÍSTÍHO ČASU VYSTOUPALI NA NEJVYŠŠÍ HORU AFRIKY, NA KILIMANJARO (5895 m n. m.).

Ve svých nejtajnějších snech jsem si představovala, že když se mi podaří vystoupat na Kilimanjaro, tak zažiju tu největší euforii svého života, budu radostí skákat 8540 metrů vysoko, udělám 69543209867 vrcholových fotek v 839417 různých pózách a samozřejmě i s Losem Cestovičem.

Popravdě? Necítila jsem nic, žádná euforie, žádná radost ze splnění mého snad největšího cestovatelského snu, žádná touha mít milión fotek, ze kterých vyberu tu fakt nejpovedenější a právě tu hned zítra na hotelu (až budu na wi-fi) vrazím na „fejzbuk“. Nic, prostě nic. Udělali jsme pár fotek a jediné, co jsem cítila, byla stupňující se bolest hlavy a žaludek hlásící problém. Ano, výšková nemoc opět útočí.

Pozn. Carevna Sónia: Ano, opravdu žádná euforie se nedostavila, endorfiny se nevyplavily, ale bylo tam nádherně. Všude kolem sněh, který jiskřil jako diamanty. Takový jsem nikdy na horách neviděla.

Oznamuji problémy průvodcům a je jasné, že musíme co nejrychleji začít klesat. Zpět na Stella Point se dostaneme rychle a pak následuje prudké klesání po hraně sopky. Terén

nám nahrává, protože ve sněhu a lávové škváře se dobře klouže, takže oba průvodci mě každý z jedné strany chytanou pod paži a kloužeme dolů. Samozřejmě musíme dělat pauzy, abych se mohla nadechnout a trochu si odpočinout. Snažím se co nejvíce pít. Když se dostaneme na hranici 5000 m n. m., tak výšková nemoc polevuje. Ovšem hlava mě stále pobolívá, žaludek ještě neví, co si má počít a hlavně tělo je po nočním náročném výstupu opravdu unavené. Cesta do tábora, odkud jsme před půlnocí vycházeli, je nekonečná.

Pozn. Carevna Sónia: Je mi Radány líto, já mám to štěstí, že tentokrát je mi dobře. Jen ta cesta dolů... nesnáším cesty dolů. Snažím se klouzat po škváře, nohy mi několikrát podjely a skončila jsem na zadku. Už abychom byly dole – nekonečná cesta, i když trvá o polovinu času méně než nahoru.

A tady si dovolím menší odbočku v podobě „Déjà vu“. Posledních cca 400 výškových metrů jsem zažila onen zvláštní pocit, že jsem daný úsek už někdy šla. Je to samozřejmě nesmysl, tak vysoko na Kilimanjaru jsem nikdy nebyla. Ale během pauzy na pití jsem druhé carevně řekla, že nejnáročnější sestup máme za sebou a že dál budeme pokračovat kolem té skály pod námi zleva. Mě samotnou zarazilo, že jsem to řekla, cesta vidět nebyla, ale já jsem přesně věděla, kudy vede. Stejně tak o něco později jsem se při sestupu nad táborem vydala na jinou stranu než průvodce s tím, že jsem cítila, že touto cestou to bude jednodušší. A opravdu bylo. Nevím, nerozumím tomu a asi ani nechci.

Před polednem jsme byli zpět v Barafu Camp. Výšková nemoc odezněla, ale tělo bylo neskutečně unavené. Dali jsme si výtečný oběd a s průvodci jsme se domluvili, že se před dalším sestupem dvě hodiny vyspíme. Myslím, že jsem usnula ještě dřív, než jsem zapnula spacák.

Ty dvě hodiny spánku nám opravdu pomohly a my jsme se vydali na 4 hodinový sestup do Mweka Hut. Čekalo nás klesání 1580 výškových metrů. Cesta ubíhala rychle a hlavně úplně v pohodě. S každým sestoupaným výškovým metrem jsem cítila, jak to tělu prospívá. A když jsme se dostali do oblasti pod 3600 výškových metrů, tak se i oteplilo a skoro tropický vzduch mi dělal opravdu dobře.

Pozn. Carevna Sónia: Cestou nám Aron ukazoval cestu z Karanga do Millenium Kempu, kterou jsme minule šli po našem rozhodnutí výstup ukončit. Tentokrát jsme se na rozdíl od minule v Milleniu jen krátce zastavili a pokračovali dál. Vzpoměla jsem si na ty krásné mraky, které jsem tenkrát večer fotila, a na krásný pohled na Kili následující ráno. A taky na podivný smutek.

Tato etapa vypadá v počtu vystoupaných a hlavně sestoupaných výškových metrů hrůzostrašně, ale hlavně ten sestup má logický důvod.

Do tábořiště Mweka Hut jsme došli těsně před západem slunce, zbytek naší posádky nám gratuloval k výstupu. Opět na nás čekala skvělá večeře, po které jsme usnuly, jako když

Závěrečný kilimanjarovský rituál s blahopřáním všech průvodců, nosičů a kuchařů a předáním zpropitného

nás do vody hodí. Ano, ještě před tím jsme si řekly, že jsme **NESKUTEČNĚ DOBRÉ CAREVNY**. To byl zase jednou nápad!!!

Pozn. Carevna Sónia: Moje aplikace v telefonu ukazovala 33 500 kroků...

Dnešní etapu hodnotím 6/5.

Den osmý

MWEKA HUT (3100 m n. m.) – MWEKA GATE (1800 m n. m.)

↓ **1300 výškových metrů**

A je zde poslední den našeho výletu. Vstáváme ihned po východu slunce. Naši průvodci mají dnes evidentně naspěch, pravděpodobně chtějí být co nejdříve doma nebo už třeba mají domluvenou další práci. Nebo nás chtějí mít konečně z krku.

Po snídani si naposledy balíme batoh a následuje tradiční kilimanjarovský rituál. Celý podpůrný tým nám zazpívá dvě místní písně, z nichž jedna je právě o Kilimanjaru. Je to milé.

A teď přichází naše poslední povinnost. Všechny služby jsme měly zprostředkované a zaplacené přes českou cestovní kancelář, ale jelikož jsme v Africe nebyly poprvé, věděly jsme, že je naprostou samozřejmostí dávat podpůrnému týmu ještě spropitné. A ne, není to pár dolarů, to mi věřte. Každá slušná cestovní kancelář vás na tuto skutečnost upozorní. Samozřejmě že to není úplně závazná a nutná povinnost, ale kdo v Africe byl, tak mi dá za pravdu, že se to tak prostě dělá. Asi je to svým způsobem i motivace pro jednotlivé členy podpůrného týmu, aby zůstali s klienty až do konce výpravy a neutekli v polovině výstupu za nějakou jinou nabídkou nebo prostě domů, protože se jim už pracovat nechce.

Takže ještě včera večer nám hlavní průvodce přinesl papírek s názvy pozic jednotlivých členů týmů a k těmto pozicím byl připsán i počet osob. Ano, takže na nás je nejen „vypláznout“ spropitné, ale také je rozdělit mezi tým. Jak alibistické! Podle mě by to měl dělat hlavní průvodce, jakožto manažer celé této akce. Zde mi to hodně zavání zbavování se jakékoli zodpovědnosti. Pokud někdo nebude spokojený, tak hlavní průvodce za nic nemůže, peníze rozdělovaly carevny. On totiž hlavní průvodce po odzpívání těch dvou tradičních písní nahlas týmu čte, kolik kdo od klientů dostane peněz. A my vidíme jejich reakce.

Vloni nás toto rozdělování trochu zaskočilo, letos jsme byly připravené. Před cestou jsme pročítaly různé cestovatelské weby a tak jsme naznaly, že běžná částka spropitného od jednoho účastníka výstupu (klienta) je 200 – 300 USD. Ano, je to tak. Takže si k nemalé ceně výletu musíte připočítat i tuto, ne zcela zanedbatelnou částku. My jsme vloni dávaly každá 200 USD, letos jsme díky úspěšnému výstupu na vrchol byly štědrější a každá jsme dala 300 USD. Přesto se někteří nad rozdělením ušklíbili.

A pak se vydáváme na cestu. Všichni kromě průvodců berou nohy na ramena a peláší dolů. Chtějí být doma co nejdříve. Před námi je čtyřhodinové pohodové klesání deštým pralesem. Je příjemně teplo a les nádherně voní. V jednom místě z průseku vidíme Kilimanjaro. Přijde nám až neskutečné, že jsme před 24 hodinami byli na vrcholu tohoto obrovského kopce. Po necelých 4 hodinách chůze docházíme na Mweka Gate, kde si nás přebírá majitel tanzanské cestovní agentury. Dostáváme diplom za výstup na vrchol a poté nás řidič odváží do hotelu.

A věřte, že není nic úžasnějšího než teplá sprcha po osmi dnech mimo civilizaci, šampón, mýdlo a voňavý ručník. A nesmí chybět první přípitek pivem, které nese jméno, jak jinak, Kilimanjaro. Odpoledne trávíme u hotelového bazénu se sklenkou červeného v ruce a litujeme, že nemáme plavky. Po skvělé večeri uleháme konečně do peřin a krátce po půlnoci nás vyzvedává řidič a veze nás na letiště se jménem, jak jinak, Kilimanjaro.

Vlastnoruční zápis do registrační knihy po návratu z Kilimanjara

Úřední certifikát o tom, že Radana Hlávková a Soňa Hanáková zdolaly horu Kilimanjaro v Tanzánii

Pocit euforie ze splněního cestovatelského snu se zatím stále nedostavil. Ale jsem moc spokojená, že jsem na ten kopec vylezla. Kilimanjaro vidíme ještě naposledy z letadla při přeletu z letiště Kilimanjaro do keňského Nairobi.

Tato etapa je velmi lehká, bodová náročnost 1/5.

Závěrem

Je za námi 8 úžasných dnů, během kterých jsme vyšli na nejvyšší horu Afriky a také na nejvyšší samostatně stojící horu světa. Ušli jsme více než 60 km, vystoupali jsme více než 4200 výškových metrů a sestoupali stejný počet. Byly chvíle, kdy jsem si byla jistá, že se na vrchol nikdy nedostanu, vlastně až do poslední chvíle jsem v to jen tajně doufala, přišlo mi to neskutečné.

Když se téměř po dvou měsících ohlédnu zpět, tak i teď můžu konstatovat, že se žádná euforie nedostavila. Čekala jsem několikanásobně větší radost, než když jsem například v roce 2012 vyšla na Rysy, což je doposud můj nejvyšší tatranský vrchol nebo když jsem vylezla v roce 2014 v Pyrenejích na svou první třítisícovku. To bylo radosti. Tady jsem necítila nic. Ale asi to bylo tou únavou a nadmořskou výškou, která mi přinesla další výškovou nemoc.

Každopádně hned po sestupu a nabití telefonu jsem rozeslala sms o našem úspěchu a taky jsem vložila jednu fotku na „fejbúk“. Gratulace chodily ze všech stran a já se dmula pýchou. Po návratu mě realita sesadila zpět na zem. Část přátel a známých si vůbec nebyla jista, co že to Kilimanjaro vlastně je (*ne, pečené vepřové koleno na africký způsob to opravdu není*), ale většinou tušili, že to je nějaká hora někde v Africe. A ještě méně lidí si uvědomovalo, co to je lézt na skoro-šestitisícovku. Ne, nikoho za případnou neznalost neodsuzuji. Jen mě ta realita sesadila zpět na zem a já jsem poznala, jak povrchní mohou ony „fejbúkové lajky“

Z ptačí perspektivy se naposledy loučíme s Kilimanjarem

být (kdybych tam vrazila fotku své ranní ovesné kaše, která vypadá jako zvratky bílého jednorozce, tak dostanu „lajků“ stejně, možná více). Uvědomuju si, že někdo leze po horách, někdo létá do vesmíru (to já neocení, protože bych zcela jistě zvracela) a někdo sbírá brouky (mňam).

Ti, kdo ví a znají hory, mi svou zprávu poslali. Zejména si vážím sms od rodiny a těch nejbližších. Ty mě opravdu zahřály u srdce, i když se rozhodně jako borec nebo hrdina necítím. Prostě jsem šla za svým snem a měla jsem štěstí, že se mi podařilo jej uskutečnit.

Ano, mluvím o štěstí. Výstup na Kilimanjaro není jen o fyzice. Poslední tři dny s námi stoupal švédský pár, bylo jim cca přes 50 let a měli s sebou syna, toho tipuju na 20 a více. Všichni byli sportovci, běhali ultra traily v horách a 50 km přeběh hor pro ně nebyl problém. Vycházeli na vrchol ve stejný den jako my. Nikdo nepochyboval, že by to nedali. Ale chyba lávky. Paní zastihla ve 4900 m n. m. výšková nemoc takovým způsobem, že musela okamžitě zpět do tábora. A to měla fyziku 178659234x lepší než já. Takže Kilimanjaro není jen o fyzice, ale je to i tom, jak tělo zareaguje na nadmořskou výšku. Paní mi bylo opravdu moc líto.

A teď asi čekáte, že napíšu své další cíle.

Ještě než to udělám, tak je čas na odměnu. Jsem ženská marnivá a už vloni před výstupem jsem si cestou ze safari koupila tento úžasný šperk. Je to mapka Afriky a na místě Tanzanie je polodrahokam tanzanit. A jelikož jsem vloni výstup nedala, čekal šperk na své nošení celý dlouhý rok. Dnes si jej s hrstí dávám na krk.

A teď zpět k budoucím plánům. Musím na rovinu říct, že Kilimanjaro byl můj limit. Možná více než limit. Stálo mě hodně sil a já vím, že jsem hned v několika situacích byla na hranici svých možností. Takže naprosto jasně můžu říct, že Kilimanjaro je moje střeška světa a nikdy výše nevylezu.

To ale neznamená, že přestanu cestovat a poznávat nová místa. Naopak, už teď mám pár tipů na tento rok, kam se chci podívat. Bude to spíše do nížin (v porovnání s Kili), ale já jsem si jistá, že i tak to bude moc fajn.

Na co se známí nejčastěji ptají carevny Sónii

Potřebovali jste dýchací přístroje?

Ne, i když některým americkým skupinám nosiči nesli kyslíkové lahve, pravděpodobně pro případ vyššího stupně horské nemoci.

Kolik tam bylo stupňů?

V této části Afriky neexistují teploměry. Jelikož Kilimanjaro leží 3 stupně pod rovníkem, tak dole v Moshi (cca 1 200 m n. m.) hlásila moje aplikace v mobilu 34°C a nahoře, na vrcholu Kili minus 13°C.

Co jste exotického jedli?

Strava připravovaná africkým kuchařem v neuvěřitelně obtížných podmínkách, byla výborná. Za nejexotičtější bych asi považovala banánový „guláš“, který se připravuje ze speciálních zelených banánů, které se používají pro vaření.

Viděli jste nějaká zvířata?

Zvířeny jsme si tentokrát moc neužili – cestou nahoru nás Aron upozornil na malého gekona, nahoře ve skalách byli pouze černí ptáci (já jim říkám havrani) a cestou dolů pralesem jsme v korunách stromů pozorovali černobílé opice (asi guarézy pláštikové, které jsou endemické v Etiopii).

Dá se na výstup natrénovat?

Samozřejmě nějaká ta fyzická je potřeba (když nevylezeš na Babí lom – kopec u nás za humny, tak ani na Kili). Ale zradou je především výšková nemoc, na kterou každý organismus reaguje jinak a dokonce ne vždy stejně. Paradoxně prý dobře trénovaní lidé mají větší problémy, díky větší kapacitě plic. Důležitým faktorem je i psychická pohoda.

A kam vyrazíš příště? Na Everest?

Ne už nikdy nikam nepolezu ☺. Ale jo, hory miluju, jen není třeba za nimi jezdit do Afriky – Alpy jsou krásné.

Chtěla bych vidět, co se děje uvnitř mého těla. Vidět jak se mi tvoří díky vysoké nadmořské výšce červené krvinky v šoku, aby přenesly co nejvíce kyslíku. Jak se jimi krev zahušťuje... Chtěla bych vidět reakce buněk na nezvyklou zátěž, na všechny ty chemikálie co do něj rvu... acylpyrin, magnézium, růžovku...

Cestou nahoru vzpomínám na Bílou Masajku a její slova „Masajové by nahoru nešli – není tam ani jídlo, ani dřevo, tak proč?“ To jen my, krávy transjordánské...

Vzpomínám na Hanzelku a Zikmunda, ti bez přípravy a bez dnešní moderní výstroje a výbroje, nahoru vylezli. I když jinou cestou - Marangu, které se přezdívá Coca - Cola. Zatímco my jsme šly Whisky Rout, která je nejpoblábnější a prý nejkrásnější (ale Alpy jsou Alpy).

Silvestr – mohli jsme ho trávit někde v Alpách, mohli jsme se bublinovat v nějakém luxusním hotelu. „Ale to by nás přece nabavilo.“

Cestovatelky Radana a Soňa z Moravy

For Those Who Never Had a Chance: We Pray for You

February 14, 2018-March 25, 2018 marks this year's commencement of the 40 Days for Life campaign in which over 20 nations world-wide participate in collective pro-life fasts and prayer. Events in the Bible such as Noah's Ark, Moses's days on Mount Sinai and Jesus' days in the desert repeatedly mention the number 40. The goal of these focused intentions is to bring an end to abortion as well as pray for a change in heart for those involved in all aspects of it. According to *USAbortionClock.org*, since the passing of Roe vs. Wade in 1973 over 60 million babies have been aborted in the U.S. and over 1.5 billion worldwide since 1980. Sadly, according to *SoulLiberty.org* the mother's womb is the most dangerous place in the world.

In 1988 the remains of thousands of aborted babies were found in a dumpster in Milwaukee, Wisconsin. Later that year, in the loading dock of Vital Med Laboratory in Northbrook, Illinois, over a thousand babies were also discovered. Discarded like mere garbage by abortionists, these dear children were not given the decency of a burial. Pro-life activists wanted to grant these babies that dignity. On September 10, 1988, the babies of the first discovery were buried at Holy Cross Cemetery in Milwaukee. A service was held at Holy Trinity Evangelical Lutheran Church in Milwaukee and later a monument was erected at the burial site. Subsequent burials

of babies have also occurred throughout the U.S. including those babies found at Vital Med Laboratory. They now have their final resting place in Queen of Heaven cemetery in Hillside, IL.

The first National Day of Remembrance for Aborted Children was held in September 2013 which marked the 25th anniversary of the burial of the approx. 1,500 aborted babies found in Milwaukee, Wisconsin. Currently, a National Day of Remembrance for Aborted Children is held at over 50 gravesites every September on the Saturday closest to the date of the original burial memorial for aborted babies. Go to:

AbortionMemorials.com for locations listed by state.

The following is a list of dates for The Day of Remembrance in upcoming years.

September 8, 2018

September 14, 2019

September 12, 2020

September 18, 2021

September 10, 2022

The National Day of Remembrance for Aborted Children serves as a way to humanize those whose faces we never had a chance to see. These children never knew a kiss on the forehead by a loving parent or the warmth of a hug. They never got to play in the rain or experience the wonders of childhood. I hope that we can unite in prayer any day of the week anytime of the year to pray for these dear children who never had a chance.

By Jana Kreck

Prayer at a Gravesite or Memorial Site

Father of Life and Love,

We thank you today that you have called us to share in the life of the one human family.

We thank you for all our brothers and sisters, and ask You to deepen the bonds of love among us.

We thank you especially for our youngest and smallest brothers and sisters, those in the womb.

Today, Oh Lord, we remember them, while so many choose to ignore and forget them.

We remember those who are living, and commend them to Your protection.

We remember those who have died and we commend them to Your mercy.

Father, we ask you to watch over this memorial site and all who visit here.

We pray that this sacred place will serve as a witness to the humanity of our youngest brothers and sisters.

We pray that it will serve as a testimony that we are responsible for them.

We pray that it will provide a place where those who have lost their children may mourn and find comfort.

We pray, Father, that we who are the living stones of the Church, may likewise be witnesses to the dignity of life.

Give us the grace to confront the evil of abortion and eliminate it.

May we see the day when all people who visit this site will remember abortion only as a thing of the past, and may praise You forever for the victory of life.

We ask this through Christ Our Lord. Amen.

by Fr. Frank Pavone

Proč Jan Lucemburský zanevřel na České království?

Sedmému českému králi Janu Lucemburskému se v zahraničí říkalo Jan Český, později také Jan Slepý, přičemž ho doprovázela pověst rytíře a statečného bojovníka. V Českém království se o něm mluvilo vždy jenom s despektem, jako o králi cizinci. Prý se Českému království příliš nevěnoval a všechny peníze, vybrané na daních, vložil především do svých aktivit v zahraničí. Skutečnost je ale taková, že se Jan několik roků po získání českého trůnu snažil urovnat neutěšené poměry v království a stát se silným králem. Když po letech nekončících bojů s českou šlechtou zjistil, že s ní nic nesvede, začal se zajímat o politiku začínající až za hranicemi jeho státu.

Vraťme se jenom krátce o 5 roků zpět. Zavraždění 6. českého krále z rodu Přemyslovců Václava III. dne 4. 8. 1306 v Olomouci přišlo nečekaně a tragicky, jako blesk z nebe. Václav III. byl právě na válečné výpravě do Polska, aby tam silou obhájil po otci zděděnou polskou královskou korunu. Bylo mu teprve 17 roků a byl tehdy rovněž králem českým a uherským. Po smrti Václava III., již Přemyslovci vymřeli „po meči“, se česká šlechta po nějakém čase shodla na tom, že nejlepším řešením tehdejší politické situace bude sňatek jedné ze 4 žijících princezen, sester nebohého českého krále, s Janem Lucemburským, synem lucemburského hraběte a římského císaře Jindřicha VII. Za manželku mu byla vybrána princezna Eliška Přemyslovna.

Jan Lucemburský se narodil 10. 8. 1296 v Lucemburku jako manželský syn lucemburského hraběte a císaře římského Jindřicha VII. a jeho manželky Markéty Brabantské. Mladý princ byl ve velmi útlém věku poslán na vychování na francouzský královský dvůr do Paříže. Tam později nějaký čas studoval na univerzitě. Jeho otec chtěl pro něho jenom to nejlepší. Kromě kvalitního vzdělání mu smluvil také českou královskou

Jan Lucemburský
(českým králem 1310–1346)

korunu. Tu Jan Lucemburský získal ve svých 14ti letech sňatkem s 18letou dcerou v roce 1305 zesnulého krále Václava II. Eliškou Přemyslovnou. Slavnostní korunovace královského páru se uskutečnila před 707 roky, dne 7. 2. 1311 v bazilice sv. Víta v Praze. Korunovaci a další předepsané církevní úkony s ní spojené provedl Petr z Aspeltu, arcibiskup mohučský.

I když byl Jan údajně velice pohledný mládenec (měl dlouhé vlnité vlasy, atletickou postavu a pronikavý pohled) manželství s Eliškou nebylo moc šťastné. Důvodem mohla být Eliščina zarputilost a bojovnost. I tak z jejich svazku vzešlo 7 dětí, přičemž jeden z nich nebyl nikdo menší než sám „Otec vlasti“ císař a král Karel IV. (panoval 1346–1378). Jan převzal královskou korunu po ne příliš oblíbeném a slabém českém králi Jindřichu Korutanském (1307–1310). Za vlády tohoto Jindřicha začala českou politiku zásadním způsobem ovlivňovat

česká a moravská vyšší šlechta. Král Jindřich byl na šlechtě stále více závislý, na konci své vlády už nebyl schopen naprosto ničeho. Přední mužové země se domnívali, že přijetím mladičkého, nezkušeného krále Jana se v podstatě nic nezmění, že si svoji moc a vliv v Českém království udrží.

Jan se však obklopil rádci původem ze zahraničí a nenechal si vnutit žádné domácí rádce. Šlechta tento jeho krok vnímala s nelibostí, ale nemohla si dovolit zakročit, dokud král Jan měl na svojí straně svého otce, císaře Svaté říše římské Jindřicha VII. Teprve až po roce 1313, kdy císař zemřel, se česká a moravská šlechta rozhodla zakročit.

Už od samého začátku byl v čele revolty šlechtic Jindřich z Lipé. Ten využil situace, kdy král Jan pod hrozbou nebezpečí, hrozícího z Horních Uher, potřeboval svolat zemské stavy. Se zbytkem šlechty se Jindřich z Lipé domluvil, že pokud dá šlechta králi svou finanční podporu, král na oplátku nahradí své současné rádce rádci českými a moravskými. Přibližně ve stejné době se však proti Jindřichu z Lipé začala formovat opozice, sjednocená kolem Viléma Zajíce z Valdeka. Kvůli shodnému cíli, totiž ochránit Moravu před nájezdy z Uher, se ale obě frakce dokázaly dočasně spojit a nad vnějším nepřítelem zvítězit.

Jan byl za to šlechtě velice vděčný a svoje rádce v dubnu roku 1315 skutečně nahradil rádci domácími. Jindřich z Lipé se v boji s Uhry velmi osvědčil a za jeho statečnost mu král Jan, jako správný rytíř, udělil hodnost podkomořího. Tato nová hodnost v kombinaci s další funkcí nejvyššího dvorního maršálka způsobila, že Jindřich z Lipé se rázem stal jednou z nejmocnějších osob v Českém království. V tomto okamžiku došlo k nepřijemnému porušení rovnováhy mezi oběma soupeřícími tábory. Podle svědectví kronik královna Eliška Přemyslovna, která měla své důvody pro antipatie

Viktor Barvitijs: Poslední jízda Jana Lucemburského

k Jindřichovi, se po poradě se svým důvěrníkem Vilémem Zajícem rozhodla Jindřicha z Lipé před králem pomluvit. Oba jmenovaní pak nějaký čas usilovně pracovali na tom, aby měl král Jan pocit, že Jindřich z Lipé ve svých rukách uzurpuje čím dál tím více moci a peněz. Jednoho dne si král pozval Jindřicha k sobě a obžaloval ho z výše uvedených zločinů. Jindřichovi hrozil trest smrti, ale nakonec byl dopraven na hrad Týřov, který byl majetkem Viléma Zajíce. Jan se údajně opravdu domníval, že mu jeho manželka a její blízcí příbuzní pomohli odhalit spiknutí. V té době Jan Lucemburský dal na Eliščino slovo, protože sám se v českém prostředí ještě příliš nevyznal.

Podle kronikářů Jindřich z Lipé opravdu královské peníze kradl. Následně to zdůvodňoval tím, že mu král peníze dlužil a že on si ty peníze jenom bral zpět. Ani ve vězení se prý neměl tak špatně. Byl sice naprosto izolován od okolního světa v jedné věži hradu, ale bylo o něho dobře pečováno. Vilém Zajíc ho kvůli urozenému původu nechtěl trápit (možná, že jeho dobré vychování a nečisté svědomí mu to nedo-

volilo). Odezva na šlechticovo zatčení a věznění na sebe nedala dlouho čekat. Přátelé Jindřicha z Lipé a jeho přívrženci z jiných šlechtických rodů společně povstali proti panovníkovi.

Král Jan na nové události reagoval rozhodnutím Jindřicha z Lipé popravit. Nakonec si to ale, ať už na přímlyvu královny, nebo ze strachu, co by pak následovalo, rozmyslil. Viléma z Lipé nechal žít. Boje mezi králem Janem a povstaleckou šlechtou nakonec dosáhly takových rozměrů, že sousední Habsburkové vyhrožovali invazí do Českého království. Rádcí proto králi poradili, aby Jindřicha nechal propustit a aby začal s protistranou vyjednávat.

Král Jindřicha z Lipé propustil a s pomocí římského císaře Ludvíka Bavorského nechal svolat zemský sněm, na kterém se oba tábory usmířily. Jindřichovi z Lipé byla navrácena pozice královského komořího a dál mohl dohlížet na státní finance. Jindřichův sok, Vilém Zajíc z Valdeka, se pro změnu stal nejvyšším dvorním maršálkem Českého království.

Královna Eliška Přemyslovna chápala propuštění Jindřicha z Lipé jako zradu

ze strany jejího manžela. O to více ji pak rozlítla zpráva o tom, že se její nevlastní matka Eliška Rejčka stala milenkou téhož Jindřicha z Lipé. Král Jan byl také až do krajnosti znechucen, především nezdravými poměry v Českém království. Vynucené handrkování krále se šlechtou se necelé 2 roky po uzavření smíru znovu rozběhlo. Země se králi Janovi Lucemburskému už tak zprotivila, že se naplno začal věnovat svým zahraničním aktivitám. České království se mu po těchto zkušenostech stalo pouze a jenom pokladnicí, která financovala jeho evropské výboje. Budiž mu ke cti, že než na obě oči slepý padl jako rytíř a král čestně a statečně v bitvě u Crécy-en-Ponthieu (česky: u Kreščaku), připravil svému synu Karlu IV. cestu jak ke koruně Království českého, tak i ke koruně císaře „Svaté říše římské národa německého“.

*Z internetu a dostupné literatury
připravil
Jiří Kachlík,
Brno, Česká republika*

Lent Calls Us Back to God...

We Can Do It!

This coming Wednesday we will celebrate Ash Wednesday. Thus begins the season of Lent, the annual period of 40 days that must play an important role in our Catholic faith life.

Lent is meant to be a time for us to be shaken out of one of the great temptations against faith. That is, our tendency to become routine, overly-familiar or just plain too comfortable in the struggle for heaven.

Seen from the perspective of eternity, our life in this world seems like the shortest of blips. But as we live through it here and now, life can seem long and even burdensome.

Jesus of course was very aware of this aspect of human nature - "Come to me, all you who labor and are burdened, and I will give you rest" (Mt. 11:28).

Part of the labor and burden that we bear is the struggle constantly to seek what is good and to avoid sin. But because of the damage of original sin in each of us, we have to fight the inclination to limit or avoid that struggle.

We are tempted to grow comfortable with sin instead of seeking ever deeper friendship and union with Jesus. Each day of life we must continue to renew our commitment to our first baptismal promise, renewed each Easter and when we are confirmed. "Do you renounce Satan and all his works and empty

promises?"

Instead, we are tempted to rationalize and accept or justify our sinfulness. We can find Jesus' teaching to seem too hard or too contrary to the values of the world.

And in truth, the constant bombardment from the media and celebrities of our day tries to reinforce the sense that faith in Jesus Christ is something of the past, out of touch with modern life.

We are also at times tempted to discouragement. We can gather the feeling that we are too deep into some commitment, relationship or element of our life that we recognize as sinful. We can feel helpless to be done with what we know to be wrong and what bothers our conscience.

In this context, Lent is precisely a season of hope and renewal.

We are made to be with the Holy Trinity in heaven for all time. Our growth in love and desire for God matches our letting go of sin and the evil that holds us back.

That is why the very first words of the first reading at the Mass of Ash Wednesday are, "Even now, says the Lord, return to me with your whole heart" (Joel 21:12).

That is the Lenten message of hope. Because God gives us that call to return to Him, we can do it. And God will give

us the grace to overcome our fears, our discouragement and our attachment to sin.

The way to enter into the Lenten season is to start right at the beginning.

Come to Mass on Ash Wednesday. Receive your ashes and be reminded of the limitations of this life and of the coming meeting each of us will have with Christ.

Pick some element of penance or work on your spiritual life. Then commit to it for the coming 40 days.

Remember the Lenten obligation to fast on Ash Wednesday and Good Friday for those between 18 and 59. Embrace abstaining from meat on the Fridays of Lent.

Choose a day each week and come to an extra Mass during Lent.

Finally, make sure that confession is a part of your Lenten practice. This year, once again, the Diocese of Rockford will celebrate Be Reconciled Day when confessions will be available throughout the diocese from 9 a.m. to 8 p.m.

St. Paul wrote to the Corinthians, "Behold, now is a very acceptable time; behold, now is the day of salvation" (2 Cor 6:2). That perfectly describes Lent 2018.

*By Bishop David J. Malloy
The Observer, February 9, 2018*

Tajemná hora Radhošť

Skrývá ve svém nitru podzemní chrám?

Turisty hojně navštěvovaná hora Radhošť (1 129 m n. m.) je nejznámější horou v chráněné krajinné oblasti Beskydy. Jejím symbolem je socha slovanského boha Radegasta, postavená na jeho připomínku roku 1931. Socha byla zhotovena z umělého kamene, je vysoká 320 cm a váží 1,4 tuny. Jejím autorem je akademický sochař Albín Polášek. Předkřesťanský, pohanský bůh Slovanů Radegast byl bohem dobré úrody, zdařilé sklizně, hojnosti a slovanské pohostinnosti. Byl také bohem slunce a ohně. Podle starých pověstí miloval dobré jídlo a dobré pití.

Zajímavé je svědectví Dr. Františka Příkryla v jeho publikaci „SS. Cyrill a Method“, vydané v Týně u Lipníka roku 1905: „Na temeni hory Radhošť, kde dnes stojí kaple, stával pouze kamenný kříž. Někde nedaleko od těchto míst, jižně od temene hory, na zatravněné louce, stávala ještě ve 2. polovině 9. století mohutná dřevěná pohanská modla boha Radegasta. Modla prý měla na hlavě strašidelnou helmu a byla chráněna pancířem z ryzího zlata. Po příchodu sv. Cyrila a sv. Metoděje byla modla zbořena a nahrazena (dřevěným?) křížem. Ihned poté, co byla modla skácena, mohli lidé vidět pod modlu kolmo dolů směřující prohlubeň, jakýsi svislý tunel. Ještě začátkem 19. století stála nad touto prohlubní koliba, tj. dlouhé dřevěné stavení, jež sloužilo k ochraně dobytka v zimě a v časech nepohody. V kolibě bydlel také pasák ovcí, bača. Aby nedošlo k neštěstí, byla prohlubeň zakryta dřevěnými trámy. Když před 50ti roky (kolem roku 1850, pozn. autora) koliba vyhořela a do prohlubně padaly ovce, byla prohlubeň zasypana dřevem a kamením.

Roku 1755 se na dno tehdy ještě nezasypané prohlubně spustil prof. Vratislav z Monse. Ten objevil, že prohlubeň je propojena s podzemními místnostmi, které pak zakreslil do svého nákresu prostor, nalézajících se pod horou Radhošť. Na pravé části obrázku je na zemském povrchu zakreslena koliba, pod ní svisle směřující prohlubeň (tunel). Pod kolibou a pod svislou prohlubní je zakreslena nízká místnost, bezprostředně navazující na svislou prohlubeň.

Spojuje je žebřík, sahající od podlahy nízké místnosti do horního otvoru svislé prohlubně. Na levé straně této nízké místnosti je nakreslen vchod do dalších dvou vysokých místností, jež jsou vzájemně propojeny chodbou. Nad i pod 2. vysokou místností jsou jakési další prostory či tunely, přičemž horní prostora či tunel se nalézá téměř pod temenem hory Radhošť. Dolní prostora má klenutý strop s klenutými bočními východy, které směřují dozadu a do boku. Pod prvně zmíněnou svislou prohlubní (tunelem) a pod kolibou je ještě jedno dolní patro se dvěma místnostmi, s rovným stropem a s klenutými východy. Všude jsou naznačeny žebříky.

Nad prvně zmíněnou kolmou prohlubní (tunelem) stála kdysi dutá modla boha Radegasta. Přístup k ní byl výhradně zdola. Celý systém podzemních prostor byl střežen a udržován kněžími a pomocníky pohanských chrámů. Ale nejen za časů před příchodem svatých věrozvěstů, ale i mnohem později, vždy koncem jara, v čase letního slunovratu, se k hoře Radhošť scházelo velké množství prostého lidu. Světská i duchovní vrchnost se často marně snažila tomu zabránit. Putovali sem lidé nejenom z Moravy, ale také z blízkého Slezska a Polska, a také z nedalekého Slovenska, tehdejších Uher. Lidé Radegastovi obětovali přivedené býky, ovce a kozy, aby si ho těmito krvavými oběťmi naklonili. Po skončení obvyklých obětních rituálů se lidé věnovali jídlu, pití a volné zábavě. Kromě obětních zvířat přiváželi s sebou také jiné věci k jídlu, především víno, pečivo a maso. Po vykonané oběti se vesele hodovalo, známi byli zváni a vzájemně se častovali. O nocích se rozzářily vaty, lidé tančili a zpívali. Vypitý alkohol vedl někdy ke krvavým rvačkám, k vážným zraněním a k nechtěným obětem na lidských životech. Toto nevázané hodování prý trvalo po dobu 4 týdnů, a to, v období letního slunovratu, každou neděli a každý den pracovního volna.“

V časech předkřesťanských přicházeli boha Radegasta požádat o radu významní i prostí, docela obyčejní lidé. Když se později šťastně živi a zdraví na Radhošť vrátili, uctili ho zase dary a úlitbami. Jak modla

boha Radegasta vypadala, to uvádí rovněž výše uvedený autor ve zmíněné svojí práci: „Hlava mladého muže s kučeravou hlavou, rohy i uši beraní. Prsa měla ženská, břicho těhotenské. Modla neměla ruce. Bůh Radegast prý rád poslouchal příchozí, činil moudré předpovědi, svojí radou každého uklidnil, byl prý plný moudrosti. Modla Radegasta byla tak velká, že i muž veliký a hodně tělnatý se do ní pohodlně vešel. Pomocí rohů a uší dobře slyšel, očními otvory v soše dobře viděl. Ústy modly pak odpovídal na dané mu otázky.“

Podle legendy sice křesťanští misionáři sv. Cyril a sv. Metoděj přikázali dřevěnou sochu Radegasta skácet a spálit ji v ohni, ale pohanští kněží a pomocníci stihli modlu včas ukryt hluboko do jakéhosi podzemního chrámu. Od té doby prý tam leží, spolu s dalšími poklady, v jedné jeskyni za podzemní říčkou, přes kterou vede jen úzká lávka. Tato pověst může mít racionální jádro. Radhošťská hornina je totiž protkána sítí tzv. pseudo-krasových puklin. Jsou to podzemní prostory vzniklé horotvornou činností. Nejčastěji zmiňovanými vstupy do podzemí jsou: Radochova studna, Cyrlík a Volářka. Vchodů do podzemního labyrintu však bude mnohem víc. Situace je velmi nepřehledná, protože existuje několik desítek dalších vchodů. Na ty je možné narazit na mnoha místech. Dříve je využívali hlavně pasteveci jako příruční sklepy pro ovčí mléko a ovčí sýr. Tyto nenápadné vchody do podzemí sloužily také jako úkryty. Lidé si stavěli své koliby přímo nad vchody do podzemí nebo v jejich blízkosti. Bylo prý docela běžné, že pastýř z rožnovské strany zapálil louč a prošel celou horou až na druhou stranu. Můžeme jen doufat, že v budoucnu budou mít jeskyňáři a amatérští hledači pokladů více štěstí a objeví vchod do podzemního chrámu pod Radhoštěm.

Z internetu a z knihy Františka Příkryla:

„SS. Cyrill a Method“ připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Foto na zadní straně:

Zasněžená socha Radegasta na Radhošti

